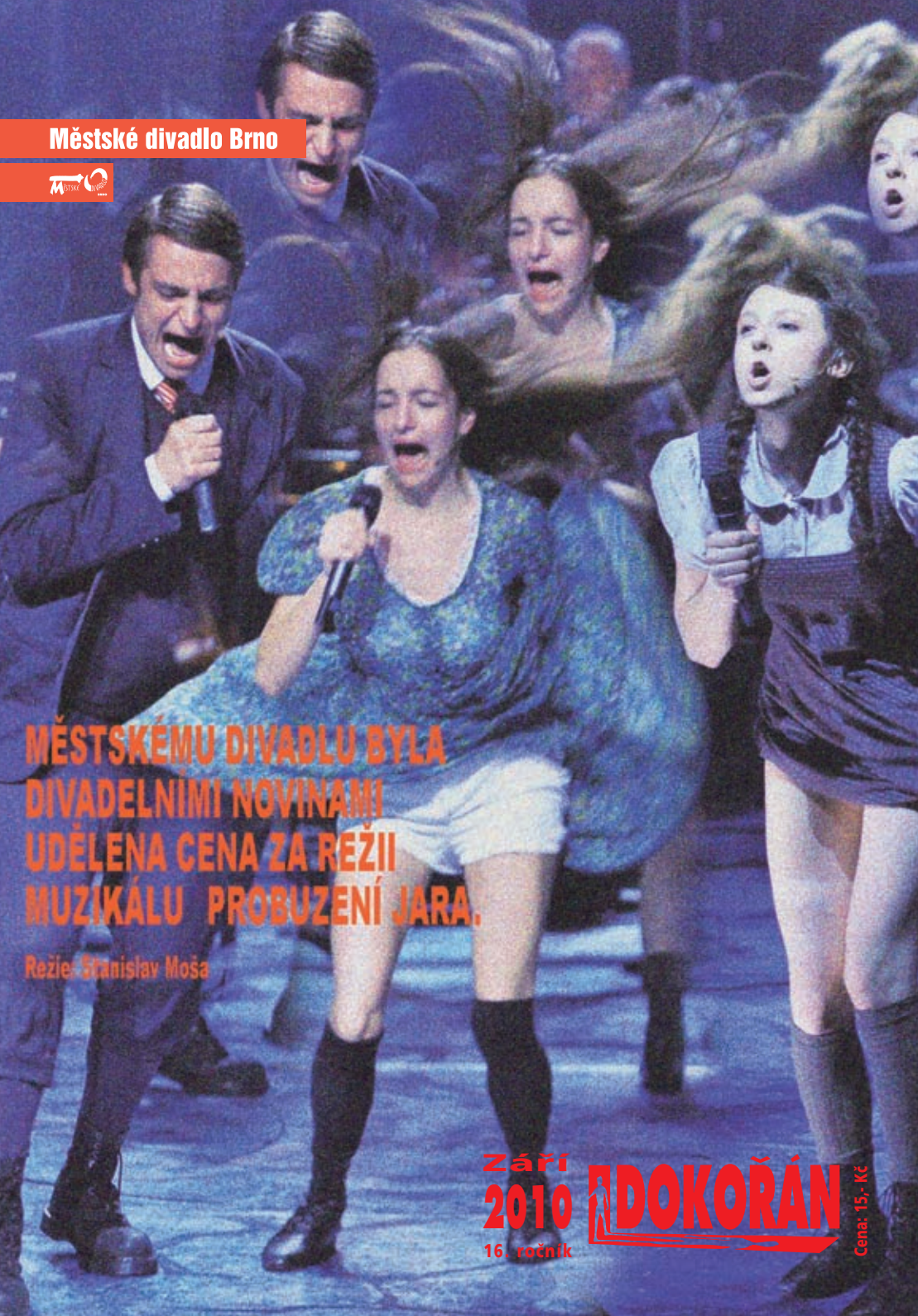

Městské divadlo Brno

**MĚSTSKÉMU DIVADLU BYLA
DIVADELNÍMI NOVINAMI
UDĚLENA CENA ZA REŽII
MUZIKÁLU PROBUZENÍ JARA.**

Režie: Stanislav Moša

Září
2010
16. ročník

DOKOŘÁN

Cena: 15,- Kč

vítejte v nové divadelní sezoně! Soubor našich premiér jsme vám již několikrát představili a myslím si, že vskutku je na co se těšit – obdobně jako v sezonách předcházejících a doufám, že i v budoucnosti. Chtěl bych se vám však dnes vyznat z toho, co je na tom pořádání svátků divadelního umění pro mě tím nejpodstatnějším. Tedy... každá inscenace by měla být jiná a přitom stejně nadmíru zajímavá, dobrodružná i las-kavá... každá z vašich návštěv, ať už inscenací činoherních, či hudebních – muzikálových, se musí stát mimořádným zážitkem. Neboť dobré divadlo v nás všech probouzí mnohdy dávno díky civilizačnímu smogu zaniklé rozličné (nám jen těžko dostupnými smysly popsatelné) touhy, přání a radosti. Některé pohnutky naší mysli a našich emocí lze jen komplikovaně popsat, pokud je to vůbec možné, a tak nás všechny ty vjemy z fascinujících divadelních produkcí, aniž bychom to vždy takto vnímali, posilují. Někdy skrze bolest, kterou nám přináší poznání o našich slabostech... poznání, kterému rádi nastavujeme obě tváře naší rozbolavělé duše, neboť to, co zraňuje, dodává od-vahu. Odvahu i poznání. A tak nás divadlo posiluje – přesto, že nám ubližuje, že do nás bije, že nás týrá, stáváme se silnější – odvážnější. Často si domýšlíme, že jsme vzdělaní, že už všechno víme, abychom se pak styděli za to, jak nás opět divadlo zahanbilo. Mnohdy totiž už jen divadlo má sílu nás zkrotit a vysmát se našim pošetilostem, a tak nám znovu rozvázat mysl, duši, jazyk... a tím nám vrátet naši neustále ztrácenou paměť.

VÁŽENÍ DIVADELNÍ PŘÁTELÉ,

A to vše pro jediné: pro naši ...! (než to slovo, onen význam obnášející, vyslovím, rád bych upozornil na to, že to není slovo ledajaké, byť se zdá být banálním... promiňte, ale jiné, lepší slovo neexistuje)... pro naši radost!

Nic více a nic méně a hlavně to všechno dohromady!

A nyní mi dovoluňte jedno osobní zamyšlení: 1. srpna 1990 – tedy před dvaceti lety jsem převzal zodpovědnost nad naším divadlem jako jeho umělecký šéf. Myslel jsem si tenkrát, že je to tak na dva... maximálně na tři roky. (Chichichi...!) Vězte, že po celou tu dobu, kdy jsem ten nejhlavnější zodpovědný za všechno, co se u nás děje, toužím po tom, abych byl tedy i tím nejspokojenějším divákem. Bývám jako malé dítě nadšený z každé úspěšné inscenace, z každého v-dařeného až uchvacujícího interpretačního výkonu a zároveň mě to vždy radostně zavazuje k tomu, abych v dalším hledání těch nejzajímavějších titulů dostal výsledků naší předchozí práce. A každý rok, když máme sesbíráno ten určitý počet inscenací, zkoumám sám skrze sebe, zdali bych si je jako divák naplno užil, zdali bych dle výše mnou stanovených aspektů byl stržen, nadšen, překvapen, zaujat, v dobrém rozčílen a vzrušen. A tak, jako jsem měl zpočátku strach, že takových předloh, které by mě následně plně uspokojily, je málo, zjistil jsem časem, že se stále píše a stále znamenitě. V našem divadle máte možnost v každém roce zhlédnout tolik novinek, kolik žádné jiné divadlo v našem městě, v naší zemi, v Evropě nenabízí! A právě v onom objevování nových atraktivních děl nacházím to největší dobrodružství a potěšení. A tak, jak jsem měl kdysi strach, že vám za chvilku nebudu mít co nabídnout, vězte, že už teď je vlastně hotov plán na sezonu přespříští a několik děl už má své pevné místo v sezoně 2012/2013.

Avšak text hry, její ojedinělost, provokativnost i moudrost je pouze jednou z částí celku – konečného výsledku každé inscenace. V procesu materializace textové předlohy hrají tu nejvýznamnější roli herci a realizační tým – dá se to říci i naopak: realizační tým a herci. Kolegové, kteří vytvářejí realizaci, svorně hovoří o jinde nevídaných podmínkách pro přípravu, výrobu a zkoušení. A herci – zpěváci – tanečníci a muzikanti? Kde byste hledali lepší, než u nás!

Stanislav Moša

Stanislav Moša, ředitel MdB

B | R | N | O

STATUTÁRNÍ MĚSTO BRNO
FINANČNĚ PODPORUJE
MĚSTSKÉ DIVADLO BRNO,
PŘÍSPĚVKOVOU ORGANIZACI

ALTA

OHL ŽS

KRÁSKA A ZVÍŘE

Wiltz 23. 7. 2010

Režie: Stanislav Moša

Tisícovka diváků fandila na premiéře v zámeckém areálu městečka Wiltz na hranici Arden pohádkovému muzikálu *Krása a zvíře*. Právě v Lucembursku zahájil soubor velké evropské turné. Během prázdnin bude tento populární muzikál hostovat v Německu, Rakousku (Linc a Klagenfurt), Švýcarsku (Basilej) a Itálii. Další čtyři desítky repríz odehraje tým Stanislava Moši do Vánoc ve Vídni, Mnichově, Hannoveru, Saarbrückenu a Salzburgu.

Režie: Stanislav Moša, *choreografie:* Igor Barberić, *kostýmy:* Andrea Kučerová, *výprava:* Jaroslav Milfajt a Petr Hloušek.

Jaroslav Seifert
Září

Košíky už jsou vrchovaté
vy na květy však vzpomínáte,
když rozpukly a zružověly
a přiletěly první včely.

Tatam je křehká krása jejich,
žebříky vidíš po alejích.

Na drátě, který teskně zpívá,
vlaštovka sedí zimomřivá
a déšť jí stéká po fráčku.

Je září, měsíc pasáčeků.

*Zdánlivě nemůžeme napsat žádný nový román,
protože všechna témata se stále jen dokolečka opakují.
Nemáme a nemůžeme mít jiný repertoár než Homér
či Shakespeare. Můžeme ta věčná témata jen variovat.
A právě tady by mohla být jedna z definic talentu.
Talent je schopnost udělat z tématu už pomiliónté
opakovaného něco silného, originálního,
stejně jako je originální život každého z nás,
přestože jen opakuje životy jiných.*
Jiří Kratochvíl, spisovatel

Léto 2010
Biskupský dvůr
Moravského
zemského muzea

Aleš Slanina

Aleš Slanina

*Robert Jícha,
Radka Coufalová,
Petr Brychta,
Karel Škarka*

SNY SVATOJÁNSKÝCH NOCÍ

Režie: Stanislav Moša

*Johana Gazdíková,
Ivana Skálová,
Radka Coufalová*

Markéta Sedláčková

*Radka Coufalová, Petr Brychta,
Markéta Sedláčková,
Karel Škarka, Robert Jícha,
Lenka Janíková*

LELKOVÁNÍ DÍTĚ BRANČÍKOVÉ S VOJTĚCHEM BLAHUTOU

Vojta Blahuta je všestranný talent. O tom není pochyb. Hraje, tancuje, zpívá, je vynikající klavírista a to vše provádí neustále dobře naladěm. Lelkovat s ním bylo pro mne potěšením.

Vojto, máme dnes spolu lelkovat, čili chytat lelky. A hned na úvod Ti položím zrádnou otázku. Víš Ty vůbec, co budeme vlastně dělat, co to budeme chytat?

Tak to vím naprosto přesně. A vysvětlím to i pro ty, kteří to třeba neví. Lelek je pták! U nás, v našich podmínkách, žije lelek lesní. Je velký asi jako kos, hnědý a poměrně nenápadného vzhledu. Má velké oči a hubené nohy. Při letu je však slyšet plácání jeho křídel. Loví drobný hmyz, ale až navečer. Jinak sedí jak přikovaný celý den na větvi stromu a ani se nehne. To dobře věděli ptáčníci, kteří v dřívějších dobách chytali ptáky na lep (viz rčení chytnout na lep). Na tohle chytání se pořídko vodorovně prkénko na nožičce, které se pomazalo lepem a nasypala se návnada. Lep pochopitelně nedal ptáčkovi, který se kolem mihl, odlétnout, přichytil se většinou za pérka na letkách. Ale pozor, ptáčníci dobře věděli, že lelek lesní – a to je ta záhada - se nikdy nechytí. Přes den seděl na větvi, v noci chytal létající hmyz a to se lepu chytře vyhnul. A protože lelka lesního nelze chytit, pak ten, co "chytá lelky" nedělá prakticky nic, jen tak zírá.

No to tedy zírám taky, přímo odborná přednáška! Kdepak jsi tohle všechno zjistil?

To ti také řeknu přesně, dělal jsem přece Ptákoviny. Sice jsem tam nebyl za lelka, ale za vrabce, nicméně o lelkoví, jak vidíš, vím dnes všechno.

Klobouk dolů, teď již chápu, proč Ti někteří kolegové říkají „multifunkční Vojta“. Několik jsem jich oslovila, abych se o Tobě dozvěděla něco víc, a všichni na Tebe pěli chválu. Jsi opravdu tak šikovný a všestranný?

No tak to nemůžu posoudit já. To musí jiní. Ale když to říkají?! Moji kolegové z divadla jsou pravdomluvní a čestní a nikdy nelžou! Ale vážně, mám vystudovanou činohru, ale tady v Městském divadle jsem byl donucen zpívat i tancovat. Vždy mě museli do toho natlačit, ale nakonec jsem se to rád. S každou novou věcí jsem si zde vyzkoušel také něco nového. Což neplatí jen o mně, hodně lidí je tady v divadle, jak ty říkáš, „multifunkčních“.

Dočetla jsem se, že Tvoje maminka je ve Tvém rodišti, ve Frýdku-Místku, známá herečka. Myslíš si, že máš herecké geny v tomto směru po ní?

Pozor, maminka není povoláním herečka, pracuje na jednom z všeobecně „nejjoblíbenějších“ oddělení finančního ředitelství v Ostravě. Ale divadlo má od dětství v krvi. Od mládí „ochotničila“. Je to její celoživotní koníček a já to zdědil po ní. Ona je ovšem daleko lepší. Hlásila se kdysi i na herectví, ale nevezl ji. Český národ ani neví, o co v té chvíli přišel. Jaký talent promarnil. Ale geny můžu mít i z tatínkovy strany. Když byli naši mladí, seznámili se v kapele. Tatka tam hrál na klavír a mamka zpívala. Byla to taková „revivalová“ kapela. Hráli všechny pecky od Abby po Beatles. Ale nejoblíbenějším mamčiny a zároveň mým žánrem je swing. V době, kdy mě čekala, zpívala s největším amatérským swingovým orchestrem Edy Šurmana, kde se setkala i s takovými ikonami, jaké jsou třeba Eva Olmerová, Jana Koubková, nebo Gustav Brom.

Takže ten klavír máš asi po tatínkovi.... A teď popravdě, co Ti bylo bližšího, Bach anebo třeba Ježek?

Klavír je moje celoživotní láska. Samozřejmě, když jsem byl malý, tak mě nebvailo hrát vážnou hud-

**S Patrikem Boreckým
v dramatu Equus,
režie: Zdeněk Černín**

**V dramatu *Equus*,
režie: Zdeněk Černín**

bu. Ale časem jsem tomu přišel na chuť a dnes na Bacha, Mozarta a Dvořáka nedám dopustit. Obzvláště Dvořák je moje srdcová záležitost. Maminka mi vždycky říkala, že jsem takové klávesové cikán, spíše sluchaf. Zahraju všechno, co slyším. Ježka mám samozřejmě taky rád. Když jsme byli s bratrem mladší, tak nám maminka nepouštěla klasické pohádky, jak je normálně zvykem, ale „předscény“ z Hornička a Wericha. Na tom jsem vyrostl.

Tvůj 15letý bratr Antonín studuje v Ostravě Janáčkovu konzervatoři, obor tanec. Jak se zdá, i on zdědil talent Tých rodičů, mám pravdu? Jak si s bratrem rozumíš?

Brácha je šikovný, začínal se stepem, postupně prošel klasikou a jde mu to. Stejně jako já si prošel malým ochotnickým divadélkem ve Frýdku-Místku. Stejně jako já studoval klavír. A tak jako ještě nedávno já, se veselé prochází konzervatoři. Jediný rozdíl mezi námi je ten, že on je tanečník, kdežto já jsem na tanec úplně dřevo. Ale kdo ví. Třeba si jednu protáhnu nártu, nasadím piškoty, brácha si dá cigaretu, rozmluví se a rozhodíme si to. To by dopadlo. Ale vážně. S bráchou i mamkou si doma moc dobře rozumíme a i když se vidáme jen zřídka, jsme stále v kontaktu.

Mít doma dobré zázemí je v životě nad zlato. Vojšto, ale pověz, na jakou roli, kterou jsi odehrál v Národním divadle moravskoslezském, vzpomínáš nejraději?

Tak to bude určitě muzikál *Šakalí léta*. Když jsem byl ve třetím ročníku, tak jsem jen tak z hecu doprovázel kamaráda na konkurz a nakonec jsem tam dostal jednu z hlavních rolí. Malého Kšandu, syna policisty Prokopa. Bylo to jedno z nejprjemnějších nastudování. Krásná práce, skvělí lidé, báječná atmosféra. Moc jsme se vždy těšili na každou reprízu. Úžasný pan režisér Peter Gábor. Také vzpomínám na choreografa Jara Moravčíka, který přišel s neuvěřitelně nápaditou choreografií. Hrál se tehdy úplně na všechno – na popelnice, pet flašky, bedny, trubice, na nákladák, prostě na vše, co bylo v tu chvíli na jevišti....Ale také rád vzpomínám na svoji úplně první roli na profesionální scéně. Bylo to v muzikálu *Řek Zorba*. Hrál jsem tam mladého zamílovaného kluka, který se v první půlce utopí a zbytek představení proleží v rakvi.

No to je tedy role! Ale na druhou stranu, ležet ztuhle v truhle, bez možnosti se ohnat po mouše, která se Ti rozhodla korzovat kolem nosu, to je také umění! To já bych nevydržela. A co Tě vlastně přivedlo na naši „zlatou loď“ do Brna?

Hrál jsem tehdy v inscenaci Zdenka Plachého *Nepohodlný Indián*. Má role zde byla bílý taoistický králík, který byl vlastně takový duchovní guru hlav-

niho hrdiny Indiána, jehož okouzlí balet natolík, že se rozhodne jej studovat. Celé představení jsem odehrál na čtyřech, stále jsem hopsal. Což působilo legračně. Ale pozor, byl to moudrý králík! A nosil v sobě hluboká moudra, týkající se smyslu bytí! No a na představení se přijel podívat i Standa Moša. A později mě pozval, možná už tehdy s vidinou inscenace *Equus*, na konkurz do Městského divadla. A tak jsem tady již třetí sezónu. Úplně první role v Brně ale byla v muzikálu *Markéta Lazarová*. A hned šok. Musel jsem tam zpívat. No ale to jsou ty moje výzvy!

Bože, to herecké povolání není, jak vidím, žádný med. Jednou hrát mrtvého na márách, jindy dohopstat na čtyřech celé představení. Ale Vojšto, říká se přece - nechť se mládí vydovádí! V šedesátí by se Ti už hopsalo hůře. Prozrad', jak se Ti žije v Brně? Už se cítíš Brňákem, nebo Tě to stále táhne domů, do Frýdku-Místku?

Brno mám rád, ale nikdy nebudu Brňák v pravém slova smyslu. Jsem, jak říkají Pražáci, naplavenina. Jinak moje rodiště a můj domov byl a vždycky bude Frýdek-Místek. Teda vlastně, já jsem Místeček! Frýdek-Místek byla dvě města, která se kdysi spojila. Frýdek leží ve Slezsku a Místek na Moravě. Ale žádná rivalita mezi těmito městy není. I když si Frýdek urval všechno, co mohl. Autobusové i vlakové nádraží. Většinu úřadů i hokejový stadion!! Ale jak říkáme, nejlepší na Frýdku, je pohled na Místeček.

O tom nepochybuj - ale zpět ke Tvé profesi. Co Tě, Vojšto, víc baví - muzikál, nebo činohra?

Líbí se mi dobrá činohra s dobrou muzikou. Ale ve zpěvu se ještě tolik necítím. Nicméně jsem rád, když tu příležitost dostanu. Jak už jsem říkal, tady v divadle je spousta „univerzálních lidí“. Zvládnou všechno.

Přesně! Hodláš se řídit zřejmě heslem „Mohli jini, mohly jiné, pročpak ty ne Augustýne?“ A jaká role Ti nejvíce sedne tady, v Městském divadle?

To nemůžu říci. Každá role je jiná. Baví mě pro něco jiného. Někde se něco nového naučím, jinde je skvělá atmosféra. Pracovat s lidmi jako je Standa Moša, Hana Burešová nebo Gustav Skála, je vždycky velmi obohacující. Každá práce s nimi je výborná a prostě je obdivuji. Měl jsem moc rád *Equua*. Ale baví mě třeba i *Sněhurka a sedm trpaslíků*, kde hraju Šmudlu. Pěkně napsaný muzikál s libovou hudbou a úspěšné představení. Šli jsme převlečení za trpaslíky i v nedávném Průvodu masek i Dnu dětí. Je tedy pravda, že se mi potom o Šmudlovi i zdává. Stále se v noci budím orosen a ohmatávám si uši, zdali mají standardní velikost.

**S Viktorem Skálou
v dramatu *Equus*,
režie: Zdeněk Černín**

S Jakubem Przebindowským a Petrem Štěpánem v muzikálu Hello, Dolly!, režie: Gustav Skála

Kdybys měl pozvat dobrého přítele na nějaké představení, jaké by to bylo?

Když nad tím tak přemýšlím, tak za činohru určitě inscenace *V jámě Ilové*. První věc, kterou jsem tady na divadle viděl. Nehraju tam, ale moc se mi to představení líbí. Také určitě *Škola základ života*, premiéru budeme mít v září. Tady hraju studenta Křhounka. Je nás tam devět studentů a každý hraje na nějaký hudební nástroj. Já tam zúročím svůj klavír a musím prozradit, že jsou tam opravdu výborné fláky. Všechno ruku v ruce. No a na muzikál *Čarodějky z Eastwicku*, to je představení na světové úrovni, a taktéž *Bídničci*. A nepochybně *Probuzení jara!*

Rovnou pět představení?! A nyní se mi vybavuje informace, že posledně jmenované představení - Probuzení jara, kde hraješ Morice, získalo čtyři dokonce cenu...?

Ano, cenu Divadelních novin za režii pro Stanislava Mošu. Je to představení o boji mladé generace s předsudky a protivinstvím generace starších. Popisuje zde puritánství, sexuální odlišnosti a xenofobní nálady. A koncem srpna s tímto představením budeme hostovat v Praze a dalších městech.

To, co bohužel stále býje dnešním světem, vid'š? Stihl jsi, Vojto, za tu dobu, co se pohybuješ na prknech brněnského divadla, se s někým skamarádít? Věřš na skutečné přátelství?

Je tady příjemné prostředí, mám zde své kamarády. Ale jsem už od přírody opatrný. Několikrát jsem se zklamal a určitě to nebylo naposledy. Řídím se proto raději heslem – Nikdy nikomu nevěř, natož, když tě chválí. Snad jen maminka a režisér mají vždycky pravdu.

Hm, moje babička mi také vždy radila k opatrnosti při tykání a říkávala: „Bacha Dito, vždy se hůře říká Vy vole, než Ty vole!“ Přesto jsem nakloněna věřit více v lidské dobro a problém mi spíše dělá vykání. Vojto, kdo z divadelního souboru je Tvým vzorem, máš-li někoho?

Když jsem nastoupil k Mrštíkům, obdivoval jsem Erika Parduse. V inscenaci *Smrt Pavla I.* byl skvělý. Nedávno jsem viděl *Zapomenuté světlo* s Honzou Mazákem. Tato role mu byla ušita přímo na tělo. Jeho je krásné sledovat. A se stejnou oblibou pozoruji z portálu Petra Štěpána. To je také zážitek. Občas, když mám na činoherní scéně chvíli volno, zabrouzdám šmírovat do portálu Hudební scény. A musím říci, že u modlitby Petra Gazdika v *Bídničích*, nebo Dušanově Zahradě Getsemanské mi vždy naskakuje husí kůže.

Zahrál sis také ve filmu Milenci a vrazi, jaké bylo natáčení s Viktorem Polesným?

Tady jsem měl opravdu epizodní roličku. Byl to

hoch na plovně, který ani neměl jméno. A měl jsem zde pouze dvě krátké repliky. Ovšem hned na začátku, takže většina diváků, která se zrovna usazovala a nakupovala popcorn, mě zaregistrovala až v závěrečných titulcích. Ale bylo příjemné vidět režiséra Viktora Polesného v akci. Takže jsem si odnesl další zkušenost a zpálená záda.

Tvoji kolegové z divadla byli úspěšní v soutěži X-faktor s formací AIXX. Prý jsi jim velmi fandil'š?!

Klukům jsem samozřejmě fandil, dokonce jsem se byl v Praze na ně při těch finálových večerech i podívat. Kluci to vlastně udělali všechno z recese a ono jim to vyšlo. A dodneška vystupují. Také jsem kdysi uvažoval o tom, že bych měl skupinu. Ale není to sranda dát dohromady lidi, kteří si rozumí a ještě jsou „na jedné vlně“ co se hudby týká.

Teď jsem si vzpomněla, prý máš rád podzim. Jak to přijde, prosím Tě, vždyť většina národa miluje jaro, nebo léto. Čím tě podzim uchvacuje?

No, dojdeme na to vylučovací metodou. V zimě je mi zima. Navíc zima ve městě, kde je ze sněhu, když už napadne, za chvíli břevka, mi vadí. V létě je mi horko a nebaví mě dovolené u moře, nejsem prostě mořský typ. Navíc se bojím hmyzu, mám hmyzofobii. A jaro je divné, pořád prší. Zůstal nám příjemný podzim. Jsem prostě poeta a romantik a ti milují podzim pro jeho barevnost a hravost.

Píšeš, že bys pravděpodobně byl nezodpovědný ve vztahu ke zvířatům? Máš si to vysvětlit třeba tak, že by se Ti v brzkém ránu a pozdním večeru moc nechtělo vyrazit venčit pejška?

To ne, že nechtělo. Já bych na něj prostě neměl čas. Proto jsem zodpovědný a žádného si nepořizuji. Pejsek není pro jednoho a ještě ke všemu tolik zaměstnaného člověka.

Vojto, je ti 24 let. Přesuneme se o 20 let dopředu. Jak se vidíš v budoucnosti, co budeš nejspíš dělat?

Budu pracovat! Musí se pracovat! Neplánuji dopředu. Člověk miní, život mění. Ale chystáme se pracovat na trampském muzikálu. Oslovit bratry Nedvědy. Když už mi Sagvan Tofí vyfoukl můj plán udělat Diskopříběh, vymysleli jsme s Jakubem Przebindowským a Štěpánem Nedvědy! Trampský muzikál volně postavený na příběhu dvou oddílů a zmařené lásky. No prostě Romeo a Julie - hadra. Musíme však spěchat, než nám to zase někdo vyfoukne. Ale hlavně konečně přesídlim z rolí Králíků, Vrabců a Šmudlů do rolí starších, charakterních, životem ošlehaných, úspěšných mužů.

Děkují za rozhovor.
Foto: Tino Kratochvíl & jeř Kratochvíl

S Jakubem Przebindowským a Alenou Antalovou v muzikálu Hello Dolly!, režie: Gustav Skála

Sklo REX
AKVÁRIUM
spol. s r.o.

SkloREX Akvárium, spol. s r. o.
Koperníkova 19
615 00 Brno-Židenice

Telefon: +420 545215112
Email: info@sklorex-akvarium.cz
www.sklorex-akvarium.cz

**Sériová i zakázková výroba akvárií, terárií
a akvarijních nábytkových kompletů.**
Široký sortiment výrobků značek Eheim, Tetra, Sera, Atman ad.
Přes 200 druhů akvarijních ryb a desítky druhů akvarijních rostlin.

**Společnost SkloREX zapůjčila Městskému divadlu Brno
akvárium vystavené ve foyeru Činoherní scény.**

Jaroslav Milfajt

RYJO DEŽA NÉJRO V

Jan Šotkovský

Lucie Zedníčková

E ŠTATLU 19. 06. 2010

EVA VENTRUBOVÁ

KLIDOVÝ REŽIM NEZVLÁDÁM

Smluvit si schůzku s jakoukoliv ženou na dovolené, ovšem té mateřské, je problém. Pokud si k tomu přidáte, že ta stoprocentní maminka taky ještě hraje divadlo a chodí do školy, pak je to skoro nemožné. Nakonec jsme se s Evou Ventrubovou sešly po několika změnách termínu přímo u ní doma. Po celou dobu nám dělali společnost i dvouletý Vít a jeho o dva roky starší bratr Vojtěch a naše

ČERT TĚ VEM

povídání doprovázel jejich kašel. Protože i kdyby si jejich maminka naplánovala všechny úkoly sebestředněji, stačí malá viróza a všechno je jinak.

Než přejdeme k těm divadelním rolím, pokusíme se shrnout ty dvě základní životní. Jako co se teď cítíte víc, jako herečka nebo jako matka?

Priznávám, jsem totálně rozervaná na všechny strany. Opravdu to není snadné a nebýt hlavně manžela, ale i dalších lidí, všechno bych ani dělat nemohla. Naštěstí jsem si vzala toho nejlepšího chlapa, kterého jsem mohla.

Tak jinak, kdyby Vás někdo postavil před takovou Sofiiinu volbu, divadlo nebo rodina, co byste si vybrala?

Doufám, že takto nebudu muset nikdy volit. Vždycky jsem byla přesvědčená, že rodina pro mne bude vším, ale není to tak úplně. I když je to opravdu skvělé, mám výborného muže a kluci jsou úplná zlatička, nějaká ta osobní realiza-

ce je potřeba. Po delší době doma, kdy se všechny ty každodenní povinnosti stávaly rutinou, jsem se cítila nevyužitá, nepotřebná a začala jsem být i nespokojená, že nic nedělám. A divadlo, setkávání se s lidmi, to mi hrozně chybělo.

Do angažmá Městského divadla Brno jste nastoupila v roce 2004, po necelých dvou sezonách jste odešla na první mateřskou... Občas jste sice vypomohla, ale teprve vloni jste se začala víc vracet. Betlém, Nahá múza a naposledy Becket. Jaké bylo zkušeny s režisérem Janezem Starinou?

Strašně příjemné, nenastal žádný konflikt, všechno bylo velmi uvolněné. Když se něco objevilo, stačilo za ním přijít, vysvětlit mu to a okamžitě se všechno vyřešilo. Dokonce jsem si na zkoušky mohla brát i kluky, kteří

byli na chodbě, a já za nimi v pauzách odbíhala. V Becketovi hraju čtyři role, ale ve dvou z nich mě pozná jen málokdo, spíš „dotváří prostředí“. Holka z lesa mě dost baví, nejvíc ovšem divákovi asi utkví Francouzská milenka.

Což je role s poměrně silným erotickým nábojem, dokonce se tam objevujete i hodně obnažená. Jaké to je, zvládat takové erotické scény na jevišti?

Původně jsem tam měla být úplně nahá a dost jsem se toho obávala. Když jsem se s tím svěřila Janezovi Starinovi, vyslechl mne a uklidňoval tím, že z vlastní zkušenosti ví, že si na to člověk zvykne. Věřím, že ano. Přestože mám nakonec v této scéně košílku i spodní prádlo, cítila jsem se z počátku opravdu obnaženě. Ten první moment je sice hrozný, ale pak to přestanete vnímat a začnete

S Karlem Škarkou a Kateřinou Krejčovou v muzikálu *Nahá múza*, režie: Šimon Caban

se cítit jako v normálním kostýmu, protože jeviště prostě dělá takové zázraky. Podobně jsem se obávala i intimních scén. Styděla jsem se, přestože oba své herecké kolegy znám, ale těch doteků je tam hodně a člověk přece jen není zvyklý být lidem tak blízko. Tahle fáze trvala tak dvě tři zkoušky, pak jsem se dozvěděla, že bych mohla hrát v této scéně a tento nový úkol zastínil ty ostatní.

Jak to všechno stiháte?

Znovu se budu opakovat, ale bez Jakuba (manžela), který nás, krom jiného, zajišťuje i finančně, takže si můžu dovolit platit hlídání, bych o návratu do divadla tak brzy asi nemohla uvažovat. Ale i naše holky na hlídání jsou perfektní, přizpůsobují se nám, takže to vždycky nějak jde. Pravda je, že když mám potom večer představení, musí si svůj volný čas pro děti rezervovat Kuba. Babičky nemáme, jednu už bohužel vůbec, a druhá je mimo Brno a pracuje, takže vypomáhá jen když je to možné, ale jinak je skutečně všechno na nás. A když teď hraji v *Becketovi*, který trvá přes tři hodiny, tak se s mužem jen míjíme. Určitě je to výhodné pro kluky, protože jsou pořád s jedním z rodičů, ale na našem vztahu s Jakubem je to trošku poznat, protože se skoro nevidíme. Ale určitě si to vynahradíme o prázdninách.

Co Vás čeká v další sezoně?

Zatím nic nezkouším a nevím ani, že bych měla. Takže se chystám užít si prázdniny a pak se vrhnout na školu, protože ji chci dokončit co nejdřív. Ale když přijde zajímavá nabídka, tak se bránit nebudu, protože už vím, že to lze zvládnout.

Co studujete?

Dělám doktorát na Janáčkově akademii múzických umění v oboru Herecká tvorba. Už se chýlím téměř k závěru, i když jsem přerušovala kvůli porodům, ale snad to brzy dodělám. Jsou to starosti a povinnosti navíc, ale na druhé straně je to zase dobrý kontakt s mladými lidmi a pohled na divadlo z jiné strany.

Vy jste sama vždycky věděla, že chcete být herečka?

Ne, vůbec ne. Odmalička jsem se chtěla věnovat zpěvu, chodila jsem zpívat, přes dvacet let jsem hrála na klavír... Jenže pak jsem viděla v Karlíně *My Fair Lady* a v Městském divadle Brno *West Side Story*, což byly nádherné inscenace, a rozhodla jsem se pro muzikál. Napoprvé jsem se nedostala, jenže mi řekli, že ze všech těch tří složek byla nejlepší ta herecká. Což mne překvapilo, protože kromě recitace básniček na škole jsem nikdy nic takového nedělala. Ale začala jsem uvažovat o činohře. Tenkrát jsem se připravovala se Simonou Pekovou, nynějším kolegou Petrem Štěpánem a Radkou Blatnou. Další rok jsem to tedy zkusila na JAMU i na DAMU, kde jsem se dostala mezi posledních pět holek, ale brali jen tři. Takže jsem si řekla, že to zkusím do třetice, a když to nevyjde, budu pokračovat ve studiu „češtiny – hu-

*S Alenou Antalovou
v dramatu Král Jindřich VIII.,
režie: Stanislav Moša*

debky“ na pedagogické fakultě. Jenže naposledy to vyšlo a já se dostala do ročníku k Josefu Karlíkovi, Aleši Bergmanovi a Janě Hlaváčkové.

Dovedete si představit, že byste učila?

Moc ne. Pocházím z učitelské rodiny, podhoubí by tu tedy bylo, ale já bych se k tomu asi nedokázala postavit moc profesionálně. Kdyby mi nějaké dítě bylo sympatické nebo mělo nějaké problémy s rodiči, asi bych si je vodila domů a za chvíli bych tam měla celou třídu. Nedokázala bych oddělit práci a city. Třeba někdy budu učit na JAMU, to se uvidí.

Jaký byl Josef Karlík jako pedagog?

Zpětně hodnotím, že výborný, protože mne opravdu něco naučil. Až teď v praxi postupně poznávám, co všechno to vlastně bylo. V čem herectví spočívá, to herc hledá celý život, ale dal nám základy a hlavně bylo úžasné, že jsme mohli sledovat jeho posedlost divadlem. To jsou zážitky, k nimž se neustále vracím, koneckonců tu doktorskou práci píši vlastně o něm a o jeho hereckých

*S Michalem Isteníkem
ve hře vánoční Betlém,
režie: Zbyněk Srba*

S Hanou Holišovou v muzikálu *Náhá múza*, režie: Simon Caban

improvizovaných cvičeních. Takže s ním v duchu pořád vedu rozhovory, i když už není mezi námi. Vzhlíželi jsme k němu jako k autoritě, měli jsme z něho respekt a když na nás zakřičel, naháněl nám husí kůži. Nikdo by si v té chvíli nedovolil se ozvat.

Dovedete si představit, že by Vojšta nebo Vítek také chtěli jít k divadlu? Bránila byste jim?

Určitě ne, ale teď je ještě velmi předčasné o tom uvažovat. Vojštek má období převleků a masek, kterých je schopen od rána vystřídat klidně i třicet a já si to s ním vyloženě užívám. A Víta ho ve všem napodobuje. Tatínek si s kluky raději staví z kostek, ale já to mám naopak ráda a měním se podle jejich pokynů ve Sněhurku, různé pohádkové maminky, pirátku, ale klidně i v různé chlapy nebo zvířata. Na divadlo nebo na to, že je něco „jako“ si kluci hrají v podstatě neustále.

Plánujete ještě nějaké další přírůstky do rodiny?

My jsme rozhodnutí, buď dvě děti – nebo čtyři.

Přejete si holčičku?

To ani není úplně nutné. Ale kdyby náhodou ještě přišlo nějaké děťátko, chtěli bychom, aby mělo zase sourozence blízko sebe. Protože to je perfektní, vidíme to na klucích. Spolu si hrají, mají hned kamaráda a sudý počet je výhodnější i proto, že nikdo nemůže být v přesile. Kapacity bytu jsou sice menší, ale vždycky se to dá nějak zvládnout.

Zdá se mi, že jste vytížená na sto dvacet procent. I tak, musela jste se něčeho vzdát?

Mám vždycky tak týden v měsíci, kdy se všechno nakupí a zdá se mi, že to nezvládnou. Ale jakmile ten stres povolí, tak mám zase hned pocit, že musím něco dělat. Zjistila jsem, že nedokážu vůbec vypnout, a pak usínám, když zrovna nemám, ale nedokážu si říct: Tak teď si půjdu lehnout. Klidový režim prostě nezvládám. Vyrábím různé věci pro kluky, šiji šaty, s manželem malujeme obrazy, navštěvujeme kamarády, jezdíme na kole, hrajeme společenského hry.

Prostě děláme spoustu normálních aktivit a snažím se nic neomezovat. Protože když to udělám, začne mi to za chvíli strašně chybět a já se pak utrhnu nějakým jiným směrem. Jediné, co mne mrzí je, že s Jakubem nestihnáme zpívání v pěveckém sboru Gaudeamus, kde jsme se seznámili. Na podzim ale máme zpívat Dvořákovu *Stabat Mater*, tak se třeba vrátíme i k tomu.

Prý taky hodně vaříte a pečete?

Propadla jsem tomu, vařím často a ráda. Baví mne kombinovat různé věci a improvizovat, hodně dám na to, co mne momentálně napadne. Mám radost, když vidím, že to, co jsem udělala, někomu chutná. Moc mne třeba potěšilo, když jsem upekla medovínek Pavlu Kunertovi k jeho osmdesátinám. Myslela jsem, že ho někde odloží a ani si toho moc nevšimne, ale on si dokonce řekl o recept. Takže jsem za prvé věděla, že mu chutnalo a za druhé jsme se díky tomu sblížili. Jídlo samo o sobě je spotřební materiál, zasytit se dá všelijak. Pro mne je ale důležité, abych tím někomu udělala radost a trefila se do jeho chuti.

Co dabing a natáčení? Mnoho Vašich kolegů se zviditelnilo díky nějakému z nekonečných a populárních televizních seriálů...

Zatím mne nikam nepozvali. Ani se moc nedivím, protože na žádné konkurzy nemám čas. A v žádných databázích snad ani nejsem, leda snad někdy z dob studií na JAMU. Kdyby se natáčelo v Praze, stejně bych neměla čas tam být, snad až budou oba kluci chodit do školky. Ale já jsem stejně vždycky chtěla k divadlu. To je pro mne priorita.

A máte nějaký sen?

Smiřila jsem se s tím, že už nejsem nejmladší a některé krásné role si tak už asi nikdy nezahraji. Ale takto jsem se rozhodla. Mateřstvím se cítím obohacena hlavně citově a mám zřejmě i větší nadhled, takže mi určitě hodně dalo i směrem k profesi. Vyloženě vysněnou roli nemám. Lákají mne víc dramatické a stylizované role. Nerada hraji civilně, raději překračuji svoje hranice a neraději v naprostém protiúkol. Čím je pro mne náročnější, tím větší je to pro mne výzva, byť jde o maličkou roli.

Jiřina Kubešová, foto: jef Kratochvil

S Petrem Štěpánem, Viktorem Skálou, Janem Mazákem a Janem Apolenářem v dramatu *Král Jindřich VIII.*, režie: Stanislav Moša

Ivo Šlauch se svou sestrou Evou a hercem Petrem Gazdíkem navštívili několik divadel v londýnském West Endu. Jako 555 555. divák Hudební scény MdB byl odměněn cestovní kanceláří Čedok fakultativním výletem do Londýna.

Znáte z filmu BOBULE

ADÁMKOVO
VINÁŘSTVÍ

D I V O I O A N I

N E P O M U C E N O

www.adamkovovinarstvi.cz
Višňové u Znojma

Zakoupením tohoto vína přispíváte 3 Kč
na obnovu památek zasvěcených
sv. Janu Nepomuckému, ochránci proti
krupobití a patronu České země a vinařů

V I N N Á
G A L E R I E

Svět vína a umění

*Stylová vinutěka v originálním sklepním prostoru. Producenti filmu BOBULE a připravovaného filmu
2 BOBULE. Nabízíme podnikání ve formě franchisingu a pronájem archívních boxů v zadním traktu vinutěky.*

www.vinnagalerie.cz

VINNÁ GALERIE, Lužánecká 16, 602 00 Brno
tel: 545 210 133, e-mail: degustace@vinnagalerie.cz

V I N N Á G A L E R I E

*Mirko Vuksanovič,
Jože Logar,
Janez Starina,
Petr Gazdík*

*Eva Ventrubová,
Petr Gazdík,
Petr Štěpán*

*Jaroslav Matějka,
Petr Štěpán,
Petr Gazdík,
Michal Istenik*

Janez Starina

PREMIÉRY
22. a 23. 5. 2010

Jean Anouilh

BECKET

ANEB ČEST BOŽÍ
režie: Janez Starina

*Viktor Skála
v rodinném kruhu*

Z natáčení filmu *Škola základ života*; zleva: autor Jaroslav Žák, režisér Martin Frič, R. A. Strejka (Holous), František Filipovský (Krhounek), Antonín Novotný (Benetka), Ladislav Pešek (Čuřil) a Václav Trégl (matikář Kodbusek)

Jaroslav Žák – Hana Burešová **ŠKOLA ZÁKLAD ŽIVOTA**

Hudební komedie ze života študáků a kantorů „Ani profesor, ani žák nemůže napsati o škole objektivní pojednání. Naše příručka je však napsána profesorem a Žákem zároveň – odtud její věcnost a nestrannost.“

(Jaroslav Žák: *Študáci a kantoři*)

Jaroslav Žák patří ke klasikům moderní české humoristické literatury. Narodil se roku 1906 v Praze. Mládí prožil na Žižkově, kde v roce 1925 vy-

letech bojuj za socialistickou poezii), vyhoštěn ze Syndikátu spisovatelů a ztratil možnost publikovat. Živil se překlady a korekturami, pracoval na částečný úvazek ve zdravotnické dokumentaci. Zemřel v roce 1960 v necelých čtyřiapadesáti letech.

Teprve nedávno, po více než čtyřiceti letech, se dočkaly vydání jeho nejvýznamnější literární práce z druhé poloviny čtyřicátých let, satirický román *Ve stínu kaktusu* a dvojdílná próza s titulem *Konec starých časů*, která je tragikomickým obrazem komunistického převratu v roce 1948 na malém městě.

Škola základ života je dnes známa především díky stejnojmennému pamětnickému filmu Martina Friče. Původně však vznikla jako divadelní hra, kterou si v roce 1937 u autora objednal E. F. Burian pro divadlo D. Hra je

více než pevně stavěným dramatem řadou jednotlivých scén, dějové těžiže ze starších autorových knih studentského humoru, především ze *Študáků a kantorů*. Inscenace *Škola základ života* v Burianově D 38 měla velký úspěch (dosáhla 170 repríz), který vedl k tomu, že komedie byla brzy nastudována i na scénách dalších měst – v Plzni, v Ostravě a v Brně, kde měla takový ohlas, že cenzura zakázala středoškolské mládeži přístup na představení.

Žákova divadelní hra je také základem adaptace Hany Burešové, do níž jsou navíc dějově zakomponovány populární písně třicátých let, které v inscenaci živě hraje a zpívá studentská kapela. S humorem i nadsázkou jsou tu nahlíženy typické školní situace, zobrazující „věčný boj“ študáků a kantorů, mezi nimiž poznáváme povědomé typy a charaktery prostředí nejen školního, ale vůbec českého.

Režie: **Hana Burešová**, Dramaturgie: **Štěpán Otčenášek**, Scéna: **David Marek**, Kostýmy: **Samiha Maleh**, Choreografie: **Jana Hanušová**, Hudební nastudování: **Karel Cón**, Hrají: **Petr Štěpán** (Jindřich Benetka, buřič a odbojník), **Milan Němec** (Daniel Boukal, básník a estét), **Viktor Skála** (Áda Čuřil, repentent a záškolák), **Igor Ondříček** (Tonda Holous, fotbalový idiot), **Vojtěch Blahuta** (Václav Krhounek, šplhoun), **Alan Novotný** (Karel Peterka, věčný čtenář), **Hana Holíšová** (Anda Pařízková, správná žába), **Ivana Skálová** (Irma Jánská, třídní kráska), **Lenka Janíková** (Marta Nováková, tiché děvčátko), **Jan Mazák** (Kolísko, třídní sexty), **Zdeněk Junák** (Lejsal, latinář), **Ladislav Kolář** (Gábrlík, matikář), **Martin Havelka** (Cafourek, chemikář), **Ivana Vaňková** (Lachoutová, suplentka), **Irena Konvalinová** (Suchánková, dějepisárka), **Karel Mišurec** (Ředitel), **Josef Jurásek** (Školník) a **Zdeněk Bureš** (Inspektor).

Premiéry 11. a 12. září 2010 na Činoherní scéně MdB.

Štěpán Otčenášek

PŘIPRAVUJEME

studoval klasické gymnázium. Po studiích na filozofické fakultě v Praze působil jako středoškolský profesor latiny a francouzštiny v Praze, ve Dvoře Králové, v Liptovském Mikuláši a v Jaroměři. Přitom se ve volném čase věnoval literární činnosti. Náměty pro své humoristické knihy čerpal hlavně z trampskáého, středoškolského a sportovního prostředí dvacátých a třicátých let. Humor těchto knížek se opírá především o svérázný jazykový projev (slang) těchto prostředí. Největší popularitu dosáhly jeho knihy o životě středoškolského studentstva *Študáci a kantoři*, *Cesta do hlubin študákovy duše* a *Kámen mrdců*. Podle Žákových předloh byly natočeny také dva mimořádně úspěšné „pamětnické“ filmy *Škola základ života* a *Cesta do hlubin študákovy duše*.

V roce 1946 opustil Jaroslav Žák své profesorské povolání a přestěhoval se z Jaroměře do Prahy, kde se věnoval beletristické tvorbě i spolupráci s novinami, filmem a rozhlasem. Brzy po únoru 1948 byl jako „autor bez odpovědnosti, který kazí mladou inteligenci něčím tak nepřipustným, jako je recesismus“ (tak jej charakterizoval Ladislav Štoll v *Třiceti*

Jaroslav Žák - Hana Burešová:

ŠKOLA ZÁKLAD ŽIVOTA

hudební komedie ze života študáků a kantorů

„Co je štěstí? Muška jenom zlatá!“ „Teď vám ná- zorně předvedu, jak se básník stává trpaslíkem.“ „Snědl jsem párek nevalné chuti a nepřišlo mi volno.“ „Ich habe gesagt!“ Tyto vpravdě kulturní hlášky pocházejí - jak všichni titulel české filmo- vé klasiky dobře ví - z legendárního snímku Martina Friče *Škola základ života*. Již méně je známý fakt, že filmový scénář vznikl na základě divadelní komedie, kterou na výzvu E. F. Buriana napsal středoškolský učitel Jaroslav Žák. A ten vycházel z vlastní humoristické prózy *Študáci a kantorů*, jež se těšila u dobových čtenářů mimo- řádnému ohlasu. A tak lze dnes říct, že Žákovy neopakovatelné postavičky „študáků“ a „kantorů“ - stejně jako autorovo laskavé ironické vidění ško- ly coby sportovního zápasu - jsou právem nesmr- telné. Ba dokonce lze tvrdit, že dokud bude exis- tovat škola, budou platit i brilantní a hluboce vtip- né Žákovy postřehy o ní. Žákova divadelní verze se stala rovněž základem adaptace Hany Burešové; jsou do ní navíc dějové zakomponová- ny populární písničky třicátých let, které v insce- naci živě hraje a zpívá studentská kapela. S hu- morem i nadsázkou jsou tu nahlíženy typické školní situace, zobrazující „věčný boj“ študáků a kantorů, mezi nimiž poznáváme povědomé ty- py a charaktery prostředí nejen školního, ale vů- bec českého.

Režie: Hana Burešová

Hrají: Petr Štěpán, Milan Němec, Viktor Skála, Igor Ondříček, Vojtěch Blahuta, Alan Novotný, Hana Holíšová, Ivana Skálová, Karel Mišurec, Josef Jurásek a Zdeněk Bureš.

Junák, Eva Gorčicová, Marcela Dürrová, Jan Kučera a další.

Robin Hawdon: **DOKONALÁ SVATBA**

Svatební obřad a chvíle před ním jsou obvykle situací, kdy se lámu životní osudy. Tak je to i v jedné z nejlépe napsaných komedií současnosti. Bill s Rachel jsou šťastní. Bill s Rachel se budou brát. Oba se na svatbu velice těší. I Tom, Billův svědek, se těší. I Rachelini ro- diče se těší. A krásné svatební apartmá je pronajato... Jenže ráno před svatbou se Bill probudí v posteli po no- ci, kterou si nepamatuje, s dívkou, kterou si nepamatu- je a navíc si ani nepamatuje, co se mezi nimi dělo - a dívka říká, že leccos. Nezbyvá než ji okamžitě ukryt do koupelny a za vdatné pomoci svědka Toma a ne- bohé, do věci omylem zapletené pokojské Julie, se po- kusit vše utajit před nevěstou a její matkou, zatímco na radost pijící otec začíná působit hotelové obsluze mírné komplikace. Vše se navíc definitivně zaplete ve chvíli, kdy Tom zjistí, která to dívka s Billem strávila noc. Vše v této komedii záměn, lži a nedorozumění spjeje k ne- vyhnutelné katastrofě, která se nakonec ukáže para- doxně být tím nejšťastnějším řešením. Skvozná klasic- ká situáční komedie zkušeného britského dramatika Robina Hawdona obletěla od své premiéry v roce 1994 jeviště celé Evropy...

Režie: Stano Slovák

Hrají: Lenka Janíková, Milan Němec, Petr Štěpán, Hana Holíšová, Lucie Zedníčková, Irena Konvalinová, Zdeněk Bureš.

Tennessee Williams:

KOČKA NA ROZPÁLENÉ PLECHOVÉ STŘEŠE

Mimořádná hra je dílem Tennessee Williamse, jednoho z nejvýznamnějších dramatiků 20. století a jeden z jeho nejvýznamnějších textů (ověřený i prestižní Pulitzerovou cenou) jistě netřeba zvláště představovat. Stačí jen připomenout škálu světových herců od Paula Newmana přes Kathleen Turnerovou k Laurenci Olivierovi, kteří v této hře, proslulé mimořádnými herec- kými příležitostmi, dosahovali vrcholů své kariéry.

Podtitul *Kočky* by mohl znít „rodinná oslava s tajem- stvím“. Pan Pollitt, miliardář a jeden z největších vlast- níků pozemků na americkém Jihu, slaví své pětásete- sáté narozeniny ve velkém stylu. Všichni se veselí s ním, kromě syna Bricka, který se osaměle upíjí ve svém pokoji. Navíc „taťka Pollitt“ dostává jeden neče- kaně velkolepý dárek navíc: jeho podezření, že má ra- kovinu, bylo mylné. Nebo ne? Mistrná psychologická pítva napjatých vztahů v rámci jedné jižanské rodiny, kofenání navíc nastávajícím bojem o případnou pozů- stalost...

Režie: Zdeněk Černín

Hrají: Hana Briešťanská, Lukáš Hejlik, Pavla Vitázková, Jana Gazdíkova, Zdeněk Junák, Karel Mišurec, Patrik Bořecký, Miloš Kročil a další.

Carlo Goldoni: **SLUHA DVOU PÁNŮ**

Snad nejslavnější hrou Carla Goldoniho je pozdní komedie dell'arte *Sluha dvou pánů* s ústřední postavou omezeného i mazaného Truffaldina. Veselý příběh s milostnou zápletkou, ve které dívka převlečená za muže hledá svého milého, jako by ironicky vyvrace- rčení, že „nelze sloužit dvěma pánům najednou“. Avšak Truffaldino svou morálně problematickou aktivitou dokládá, že tomu tak lze, a zároveň že člověk přitom může dojít i štěstí.

Úprava a režie: Zdeněk Černín

Hrají: Martin Havelka, Petra Jungmanová, Ladislav Kolář, Pavla Vitázková, Zdeněk Junák, Zdena Herfortová, Irena Konvalinová, Patrik Bořecký, Michal Nevěčný.

HRAJEME

Georges Feydeau: **BROUK V HLAVĚ**

Nejhranější hra francouzského dramatika Georgese Feydeau, rozpustilá fraška *Brouk v hlavě*, patří nejen k vrcholům tvorby samotného autora, ale je zároveň shrnutím všeho, co francouzské divadlo od doby Molièrovoy tvorby dosáhlo. V tomto povedeném kousku není o zábavu nouze: námětem hry je věc velice choulostivá - manželské selhání. S ironií, vtipem a šarmem je rozehrán jednoduchý příběh o domnělé nevěře v ho- dinovém hotýlku U galantní kočičky, do kterého jsou po- stupně zatahovány všechny postavy hry. Bláznivá ko- medie je plná zcela neuvěřitelně vystavených humor- ných situací a skvozných gagů. Mimořádné tempera- mentní inscenace, která je u diváků natolik populární, že se na repertoáru Městského divadla Brno drží více než třináct let, stojí na hereckých schopnostech všech účinkujících.

Režie, úprava a choreografie: Gustav Skála

Hrají: Jiří Dvořák nebo Petr Štěpán, Igor Ondříček, Jana Mušilová, Erik Pardus, Ladislav Kolář, Zdena Herfortová, Josef Jurásek, Karel Mišurec, Mária Lalková, Robert Jícha nebo Tomáš Sagher, Zdeněk

ZÁŘÍ

ČINOHERNÍ SCÉNA

10.9.	pátek 14.00	Jaroslav Žák, Haňa Burešová Škola základ života	veřejná generálka
10.9.	pátek 19.30	Jaroslav Žák, Haňa Burešová Škola základ života	E5
11.9.	sobota 19.30	Jaroslav Žák, Haňa Burešová Škola základ života	premiéra, P
12.9.	neděle 19.30	Jaroslav Žák, Haňa Burešová Škola základ života	premiéra
13.9.	pondělí 19.30	Georges Feydeau Brouk v hlavě	
14.9.	úterý 19.30	Jaroslav Žák, Haňa Burešová Škola základ života	C2
15.9.	středa 19.30	Jaroslav Žák, Haňa Burešová Škola základ života	A3
16.9.	čtvrtek 19.30	Jaroslav Žák, Haňa Burešová Škola základ života	AB4
17.9.	pátek 19.30	Jaroslav Žák, Haňa Burešová Škola základ života	C5
19.9.	neděle 18.00	Robin Hawdon Dokonalá svatba	
20.9.	pondělí 19.30	Robin Hawdon Dokonalá svatba	
21.9.	úterý 19.30	Jaroslav Žák, Haňa Burešová Škola základ života	E2
22.9.	středa 19.30	Jaroslav Žák, Haňa Burešová Škola základ života	AB3
23.9.	čtvrtek 19.30	Jaroslav Žák, Haňa Burešová Škola základ života	A4
24.9.	pátek 19.30	Tennessee Williams Kočka na rozpálené plechové střeše	
25.9.	sobota 19.30	Tennessee Williams Kočka na rozpálené plechové střeše	
26.9.	neděle 19.30	Carlo Goldoni Sluha dvou pánů	
27.9.	pondělí 19.30	Brandon Thomas Charleyova teta	
28.9.	úterý 18.00	Brandon Thomas Charleyova teta	
29.9.	středa 18.00	Jean Anouilh Becket aneb Čest Boží	
30.9.	čtvrtek 18.00	Jean Anouilh Becket aneb Čest Boží	

HUDEBNÍ SCÉNA

16.9.	čtvrtek 19.30	Šimon Caban, Aleš Březina Muchova epopej	C4
17.9.	pátek 14.00	Šimon Caban, Aleš Březina Muchova epopej	veřejná generálka
17.9.	pátek 19.30	Šimon Caban, Aleš Březina Muchova epopej	A5/AB5
18.9.	sobota 19.30	Šimon Caban, Aleš Březina Muchova epopej	premiéra, P
19.9.	neděle 19.30	Šimon Caban, Aleš Březina Muchova epopej	D/E7
20.9.	pondělí 19.30	Šimon Caban, Aleš Březina Muchova epopej	A1/AB1
21.9.	úterý 19.30	Šimon Caban, Aleš Březina Muchova epopej	A2/AB2
24.9.	pátek 18.30	Alain Boublil, Claude-Michel Schönberg Les Misérables (Bidníci)	zakoupeno
25.9.	sobota 19.30	Alain Boublil, Claude-Michel Schönberg Les Misérables (Bidníci)	R/X2010
26.9.	neděle 19.30	Alain Boublil, Claude-Michel Schönberg Les Misérables (Bidníci)	Z/T2010
27.9.	pondělí 19.30	Alain Boublil, Claude-Michel Schönberg Les Misérables (Bidníci)	A/M2010
28.9.	úterý 18.00	Alain Boublil, Claude-Michel Schönberg Les Misérables (Bidníci)	

ZÁJEZDY: 2. září hostuje MdB s muzikálem Josef a jeho úžasný pestrobarevný plášť v Košicích.

ŘÍJEN

ČINOHERNÍ SCÉNA

1.10.	pátek	Brandon Thomas	zakoupeno
19.30		Charleyova teta	
3.10.	neděle	Jaroslav Žák, Hana Burešová	D
19.30		Skola základ života	
pondělí		Jaroslav Žák, Hana Burešová	A1
4.10.	19.30	Skola základ života	
5.10.	úterý	Jaroslav Žák, Hana Burešová	A2
19.30		Skola základ života	
6.10.	středa	Jaroslav Žák, Hana Burešová	
19.30		Skola základ života	
7.10.	čtvrtek	Jaroslav Žák, Hana Burešová	C4
19.30		Skola základ života	
8.10.	pátek	Jaroslav Žák, Hana Burešová	A5
19.30		Skola základ života	
9.10.	sobota	Francis Veber	
19.30		Blbec k večeri	
pondělí		Francis Veber	
11.10.	19.30	Blbec k večeri	
12.10.	úterý	Francis Veber	
19.30		Blbec k večeri	
13.10.	středa	Eduardo Rovner	
19.30		Vrátíla se jednou v noci	
14.10.	čtvrtek	Eduardo Rovner	
19.30		Vrátíla se jednou v noci	
15.10.	pátek	Felix Mitterer	
19.30		V jámě Ivové	
sobota		Felix Mitterer	
16.10.	19.30	V jámě Ivové	
17.10.	neděle	Jaroslav Žák, Hana Burešová	E7
19.30		Skola základ života	
18.10.	pondělí	Jaroslav Žák, Hana Burešová	AB1
19.30		Skola základ života	
21.10.	čtvrtek	Robin Hawdon	
19.30		Dokonalá svatba	
pátek		Robin Hawdon	
22.10.	19.30	Dokonalá svatba	
23.10.	sobota	Brandon Thomas	
19.30		Charleyova teta	
neděle		Brandon Thomas	
24.10.	18.00	Charleyova teta	
29.10.	pátek	Sofokles	veřejná generálka
14.00		Král Oidipus	
pátek		Sofokles	AB5
29.10.	19.30	Král Oidipus	
sobota		Sofokles	premiéra, P
30.10.	19.30	Král Oidipus	
neděle		Sofokles	premiéra
31.10.	19.30	Král Oidipus	

Sofokles: KRÁL OIDIPUS

antická tragédie o sebepoznání

Plnokrevně vášnivý a vpravdě nadčasový příběh o zločinu a trestu, vině, sebepoznání a odpovědnosti nabízející mimořádné herecké příležitosti. Příběh Oidipa je příběhem o síle osudu, napříjícího se právě skrze skutky, jimiž se mu lidé snaží vyhnout. Příběhem jedince, který platí za zločin proti řádu, ačkoliv tento zločin spáchal nejen nevědomky, ale dokonce proti racionální vůli své i všech ostatních zúčastněných. Třebaže byl ústřední a prvotní zločin spáchán bezděky, stal se reálným narušením rovnováhy řádu světa. A je neodkladnou povinností Oidipa jako vladaře, tuto rovnováhu opět nastolit, a to i za cenu sebezníčení. Sofokles vytvořil věčně naléhavě rezonující drama o dialektice života člověka a univerza, které může být vůči jedinci nesmírně kruté, nikdy se však nesmí stát panstvím náhody a zvlůle.

Režie: Stanislav Moša

HUDEBNÍ SCÉNA

1.10.	pátek	Šimon Caban, Aleš Březina	C5/E5
19.30		Muchova epopej	
2.10.	sobota	Šimon Caban, Aleš Březina	A6/AB6
19.30		Muchova epopej	
neděle		Šimon Caban, Aleš Březina	
3.10.	19.30	Muchova epopej	
4.10.	pondělí	Šimon Caban, Aleš Březina	C2/E2
19.30		Muchova epopej	
5.10.	úterý	Šimon Caban, Aleš Březina	
19.30		Muchova epopej	
6.10.	středa	Šimon Caban, Aleš Březina	A3/AB3
19.30		Muchova epopej	
7.10.	čtvrtek	Šimon Caban, Aleš Březina	A4/AB4
19.30		Muchova epopej	
9.10.	sobota	Jerry Herman, Michael Stewart	
19.30		Hello, Dolly!	
neděle		Jerry Herman, Michael Stewart	
10.10.	15.00	Hello, Dolly!	
neděle		Jerry Herman, Michael Stewart	
10.10.	19.30	Hello, Dolly!	
12.10.	úterý	S. Sater, D. Sheik	
19.30		Probuzení jara	
13.10.	středa	S. Sater, D. Sheik	
19.30		Probuzení jara	
15.10.	pátek	S. Slovák, J. Šotkovský, P. Štěpán, K. Cón	
18.00		Sněhurka a 7 trpaslíků	
sobota		S. Slovák, J. Šotkovský, P. Štěpán, K. Cón	
16.10.	14.00	Sněhurka a 7 trpaslíků	
sobota		S. Slovák, J. Šotkovský, P. Štěpán, K. Cón	
16.10.	18.00	Sněhurka a 7 trpaslíků	
neděle		S. Slovák, J. Šotkovský, P. Štěpán, K. Cón	
17.10.	11.00	Sněhurka a 7 trpaslíků	
19.10.	úterý	Michael Kunze, Sylvester Levay	PPP/P18
18.00		Mozart!	
středa		Michael Kunze, Sylvester Levay	PP1
20.10.	18.00	Mozart!	
pátek		Jiří Žáček, Zdenek Merta	
22.10.	19.30	Ptákoviny podle Aristofana	
sobota		Jiří Žáček, Zdenek Merta	
23.10.	19.30	Ptákoviny podle Aristofana	
úterý		Zdenek Merta, Stanislav Moša	
26.10.	19.30	Peklo	
středa		Zdenek Merta, Stanislav Moša	
27.10.	19.30	Peklo	
pátek		A. Lloyd Webber, T. Rice	
29.10.	19.30	Jesus Christ Superstar	
sobota		A. Lloyd Webber, T. Rice	
30.10.	18.00	Jesus Christ Superstar	
neděle		A. Lloyd Webber, T. Rice	
31.10.	18.00	Jesus Christ Superstar	

ZÁJEZDY: 10. října hostuje Městské divadlo Brno s muzikálem Probuzení jara v Jablonci nad Nisou, 21. 10. s komedií Brouk v hlavě v Praze a 24. října s muzikálem Probuzení jara v Uherském Hradišti.

Brandon Thomas: CHARLEYOVA TETA

Rozpustilá komedie (a vůbec jedna z nejlepších napsaných komedií v historii divadla) o dvou oxfordských studentech, Charliem a Jackovi, kteří se chystají pozvat dívky svého srdce na milostnou schůzku. Tu však s ohledem na svou stydlivost i možné snadnější získání obou dívek hodlají zinscenovat jako setkání s Charleyovou tetou. Zlomyslná náhoda spolu s dluhy, typickým to průvodcem studentských let v každé zemi a době, zavíná, že v roli Charleyovy tety vystoupí poněkud rozmazlený student Babberley. Řada překvapivých situací a nádherný humor, vycházející z těch nejlepších anglických tradic, jsou spolehlivou zárukou kvalitní divácké zábavy s příjemnými ozvěnami nostalgie.

Režie: Gustav Svājā

HRAJEME

Účinkují: Igor Ondříček, Petr Štěpán, Alan Novotný, Pavla Vítázková nebo Radka Coufalová, Markéta Sedláčková, Josef Jurásek, Zdeněk Junák, Irena Konvalinová nebo Eva Gorčicová, Lenka Janíková a Jan Mazák.

Jean Anouilh: BECKET ANEB ČEST BOŽÍ

Proslulá Anouilhoва hra je ozdobou světových jevišť už dobré půlstoletí a jaksí ne a ne zestárnout. Snad proto, že je prostě moudrá. Drama s námětem z anglické historie (12. století) využívá techniky „divadla na divadle“ k evokaci vzrušujícího příběhu o přátelství a posléze rivalitě mezi králem Jindřichem II. Plantagenetem a jeho kumpánem, anglosaským feudálem Thomasem Becketem. Ten jako noblesní kolaborant virtuózně „tančí mezi vejci“, jen aby si zachoval své výsady: je mladý, lehkomyšlný, chce žít a užívat si. Až do chvíle, kdy ho král přinutí přijmout úřad arcibiskupa canterburského, hlavy církve v Anglii: „*Byl jsem člověk beze cti, a najednou jsem čest zase našel, křehkou a zranitelnou jako dítě, čest Boží. A ta se stala i mou cti.*“

Přeloženo do obvyklých slov: Becket nachází ztracenou důstojnost a pocitovost k sobě samému. Pro tuto čest Becket obětuje pohodlí, majetek, přátelství krále a vposled i život. V dramatu, které se vyznačuje Anouilhoovou elegantní schopností pojednat politikum vzrušivě a s nadsázkou, suchým humorem a brilantní konverzační vybrouseností oscilující mezi vtipem a filosofickou meditací, mezi tragikou a komikou, ožívají témata vzpoury individua proti zavedenému řádu, samoty jedince uprostřed druhých, vztahu lidského soukromí a světa...

Režie: Janez Starina

Hrají: Petr Gazdík, Petr Štěpán, Pavel Kunert, Ján Jackuliak, Josef Jurásek, Rastislav Gajdoš, Stano Slovák, Viktor Skála, Jana Musilová, Miroslava Kolářová, Hana Holíšová, Jakub Przebinda, Ladislav Kolář, Jan Mazák, Eva Ventrubová, Vojtěch Blahuta nebo Lukáš Janota, Michal Isteník, Jaroslav Matějka a další.

H U D E B N Í S C Ě N A

Alain Boublil, Claude-Michel Schönberg:

LÉS MISÉRABLES (BÍDNÍCI)

Tento muzikál byl k dnešnímu dni uveden ve více než padesáti světových metropolích: od pařížské premiéry v Palais des Sports v roce 1980 (v režii Roberta Hosseina) přes, pro dílo zlomovou, premiéru v Londýně v Barbican Arts Centre v roce 1985 (v režii Trevora

Nunna a Johna Cairda) a na Broadwayi v roce 1987, kde byl nominován na dvačten cen Tony za nejlepší muzikál, hudbu, libreto etc., ale i Tokio, Budapešť, Reykjavík, Oslo, Melbourne, Vancouver, Vídeň, Madrid, Stockholm, Prahu (1992), Singapur, Tallinn či Bělehrad. Jeho proslulost a oblibu u nejširších vrstev publika má v nejlepším smyslu na svědomí známý britský producent Cameron Mackintosh, který objevil jeho bohatou muzikalitu, emocionální a literární kvalitu a nechal je přeložit do angličtiny a znovu zinstrumentovat. Příběh o uprchlém galejníkovi Jeanu Valjeanovi, který vychází z Hugova slavného stejnojmenného románu (1862), našel naprosto adekvátní zpracování v jevištním ztvárnění, v němž se mistrně prolínají příběhy hlavního hrdiny, jeho neúnavného pronásledovatele, policejního komisaře Javerta, malé osiřelé Cosetty, která najde domov a posléze i lásku studenta Maria, zvrhle komické dvojice majitelů hospody Thénardiérových, kteří přežívají za všech režimů... To vše na pozadí bouřlivé doby, kdy v červenci 1830 v Paříži vyrostou barikády revoluce, jíž se mnozí hrdinové děje také účastní. Davové scény se střídají s intimními, láska s nenávisť a boj s nadějí v lepší svět.

Režie: Stanislav Moša

Režijí: Petr Gazdík nebo Jan Ježek, Igor Ondříček nebo Petr Štěpán nebo Lukáš Vlček, Markéta Sedláčková nebo Lenka Janíková nebo Hana Fialová, Jan Mazák nebo Tomáš Sagher, Marta Prokopová nebo Radka Coufalová, Jakub Ulčičík nebo Dušan Vítázek nebo Tomáš Novotný, Johana Gazdíková nebo Hana Holíšová a další.

Šimon Caban, Aleš Březina:

MUCHOVA EPOPEJ

vizuálně hudební divadelní zážitek světová premiéra

Původní projekt Šimona Cabana, který patří mezi přední české choreografy, scénografy a režiséry přinese na jeviště Hudební scény unikátní divadelní zážitek. Spolu s hudebním skladatelem Alešem Březinou, kterého známe jako autora hudby např. k filmům *Knoflíkáři*, *Musíme si pomáhat*, *Horem pádem*, *Kráska v nesnázi* nebo *Obsluhoval jsem anglického krále*, našel Šimon Caban inspiraci v životě a díle celosvětově uznávaného secesního výtvarníka Alfonse Muchy. Inscenace zobrazuje dobu konce 19. století, v němž se český umělec snažil prosadit jak v pařížské umělecké společnosti, tak v Americe, aby nakonec stejně zjistil, že je pevně zakořeněn ve své vlasti. Na jevišti naší Hudební scény v této inscenaci potkáme okouzující herečku Sarah Bernhardt, malíře Ludka Marolda i Marii Chytilovou, Muchovu největší životní lásku, kterou si umělec po několikaleté známosti vzal za ženu. Příběh se vine a proplétá podobně jako secesně dekorativní motivy na Muchových obrazech. Rozvíjí téma lásky k vlasti, k umění, k milované ženě a pomyslně vrcholí, stejně jako celé Muchovo dílo, vznikem neopakovatelného, nejen rozměry obrovského díla *Slovanská epopej*. Strhující příběh o muži, který se nechal unášet osudem a za svého života se nedočkal spravedlivého uznání...

Režie: Šimon Caban

Hrají: Michal Isteník, Jaroslav Matějka, Pavla Vítázková, Karel Janský, Stano Slovák, Dušan Vítázek, Markéta Sedláčková, Tomáš Sagher, Lenka Bartolšicová a další.

Alfons Mucha v Paříži

VIZUÁLNĚ HUDEBNÍ DIVADELNÍ ZÁŽITEK - MUCHOVA EPOPEJ

PŘIPRAVUJEME

Mucha: Nevíš jak se rozhodnout, o co ti v životě půjde? Jestli jen o práci, pak odsuň radosti života stranou. Nebo si chceš život užít? Tak to budeš muset zvládat oboje, protože bez peněz se užívat nejde... Ta mozaika života je sestavena z kamínků různých barev a všechny je třeba posbírat a poskládat. Jinak to není život... není to lehké... ale je to krásné.

Zatímco na stránkách novin se s téměř detektivní zápletkou pravidelně objevují informace o možném stěhování (či setrvání) unikátního díla Alfonse Muchy – *Slovanské epopeje* z prostor zámku v Moravském Krumlově, na Hudební scéně se chystá světová premiéra mimořádného projektu Šimona Cabana. Tento přední český choreograf, scénograf a režisér, který se zde v loňské sezoně představil jako režisér *Nahé mžý*, napsal pro naše divadlo libreto inspirované

životem a dílem celosvětově uznávaného secesního výtvarníka. Spolu s hudebním skladatelem Alešem Březinou, kterého známe jako autora hudby např. k filmům *Knoflíkáři*, *Musíme si pomáhat*, *Horem pádem*, *Kráska v nesnážích* nebo *Obsluhoval jsem anglického krále* vytvořili unikátní divadelní tvar, který v sobě spojuje prvky hudebního a pohybového divadla podpořené výraznou výtvarnou stránkou.

Muchovy životní osudy se rozehrají ve vizuálně působivém reji rychle se střídajících scén založených především na stylizovaném pohybu a obrazivém vyjádření. Muchova epopej na půdorysu skutečného životopisu zobrazuje dobu konce 19. století, v němž se český umělec snažil prosadit jak v pařížské umělecké společnosti, tak v Americe, aby nakonec stejně zjistil, že je pevně zakořeněn ve své vlasti. Příběh je plný dalších skutečných osobností, nechybí v něm postava okouzující, snad dokonce kouzelné herečky Sarah Bernhardt, Muchova přítel, také malíře Ludka Marolda a největší životní lásky Marie Chytilové, kterou si Mucha po několikaleté známosti vzal za ženu. Příběh se vine a proplétá podobně jako secesně dekorativní motivy na Muchových obrazech, je prochnut částmi ze zachované korespondence, rozvíjí téma lásky k vlasti, k umění, k milované ženě a pomyslně vrcholí, stejně jako celé Muchovo dílo vznikem neopakovatelného, nejen rozměry obrovského díla *Slovanská epopej*.

A stejně jako důležití lidé a zlomové okamžiky přicházeli k Alfonsi Muchovi jakoby náhodou, i my mimoděk uvádíme toto dílo v době, kdy se opět začíná uvažovat o tom, že je na čase pro *Slovanskou epopej* konečně najít, po tom, co uplynulo sto let, kdy na ní začal Mucha pracovat, úctyhodné místo pro vystavení.

Vizuálně hudební divadelní zážitek o muži, který se nechal unášet osudem a za svého života se nedočkal spravedlivého uznání uvedeme v režii a scéně **Šimona Cabana**, s kostýmy **Simony Rybákové** a pod taktovkou **Ondřeje Tajovského**. V titulní roli vystoupí **Michal Isteník**, Muchova přítel, Muchova přítel **Jaroslav Matějka** a protivníka Vroubka **Tomáš Sagher**. Jako osudové ženy se představí **Markéta Sedláčková** a **Pavla Vítázková**, v dalších rolích uvidíte **Dušana Vítázka**, **Karla Janského**, **Stana Slováka**, **Lenku Bartolšicovou** a další.

Premiéra 18. září na Hudební scéně MDb.

Klára Latzková

*Igor Ondříček,
Alena Antalová*

*Igor Ondříček,
Jiří Mach*

CYRANO Z BERGERACU

Režie: Stanislav Moša

*Jiří Mach,
Alena Antalová,
Igor Ondříček*

*Primátor města Brna
Roman Onderka,
Stanislav Moša*

*Zdeněk Helbich,
Igor Ondříček,
Alan Novotný,
Stano Slovák,
Pavel Kunert*

*Igor Ondříček,
Petr Štěpán*

**Léto 2010
Biskupský dvůr
Moravského
zemského muzea**

*Alena Antalová
s manželem,
Roman Onderka,
Barbora Javorová*

*Michal Štefl
s dcerou
a Alena Antalová
s manželem*

KŘÍŽ * ULRYCH * HAJDA * ŠTĚDRŮH * KUNDERA * PŘÍDAL * KRÁTKÝ * ČERNÝ * ZIEGELBAUER * MIKULÁŠKOVÁ * ULRYCHOVÁ * POLÍVKA * KRATOCHVIL * MONYOVÁ * GIRSTLOVÁ * CÓN * TREFULKA * ZOUBEK * ZÁBRANSKÁ * ČERNÁ * NĚMEC * PLCH * HNILÍČKA * SCHERHAUFER * JESTRÁB * ROTREKL * MYSLIVEČEK * POSPÍŠIL * VONDRÁK * UHDE * BLÁHA * MACHOUREK * JEŘÁBEK * GROCH * SPÁCIL * TUSCHNEROVÁ * VESELY * RICHTER * GAZDÍK * KUČEROVÁ * HEGER * KROČIL * KUDĚLKA * BORN * DOSTÁL * KUBÍČEK * LEJSKOVÁ * LAPČÍKOVÁ * SMEJKAL * ONDŘÍČEK * LASICA * PAVLICA * WITTMANN * TRÝBOVÁ * BLATNÝ * JUNÁK * MOŠA * MILKOV * BUREŠOVÁ * MERTA * KOŠTÁL * CEJPEK * OSTRÝ * PETRDLÍK * ONDERKA * JIRÁSEK * JAVOROVÁ * MORÁVEK * DUCHOŇ * MARTINEC * CIPRIAN * HRUBÁ * PROSTĚJOVSKÝ * ŠÍS * POHANKA * NOVÁČEK * PECINA * MAREČEK * KRACÍK * FIEBER * JOSEK * DUŠEK * MICHÁLEK * SRBA * MAJEROVÁ * ANTALOVÁ * POSTRÁNECKÝ * ŽÁČEK * VLAŠINOVÁ * STARINA

S Milanem Němcem

PETR HLOUŠEK

OBOHACUJE SCÉNU PROMÍTANÝMI OBRAZY I POHYBEM

V programu k mnoha inscenacím zdejšího divadla máte vedle jmen režiséra, scenografa, dramaturga a dalších uvedenou také profesi scénické projekce. Leckdo si možná řekne: promítání obrázků na scénu, to snad není takový kumšt. Ale hluboce by se mylil. Jedna věc je obrazy, kresby vytvářet, mnohdy v animované podobě, druhá věc je rozumět složité výpočetní a promítací technice. Petr Hloušek, absolvent brněnské „šufky“ a bratislavské Vysoké školy výtvarných umění spojil obojí. Jak sám přiznává, jako jeden z mála výtvarníků. Ostatně v Brně a širokém okolí nemá konkurenci. Ve společném atelieru

psaní mj. pod baletním opusem *Charlotta, císařovna mexická* pro liberecké Divadlo F. X. Šaldy a pod inscenací *Doma u Hitlerů* pro pražské Divadlo v Dlouhé. Těžšíste jejich práce však zůstává v Městském divadle Brno, které Petr Hloušek označuje slovem naše, byť je externista. Ke každé inscenaci navrhuje Petr Hloušek od minulých sezón také plakát.

Možná nevíte, že jeho návrh logotypu pro červnový festival Divadelní svět Brno zvítězil v soutěži vypsané Brněnským kulturním centrem.

Jak to tedy začalo s Vašimi projekcemi na zdejších dvou jevištích?

V divadle potřebovali projekce pro představení *Magic Broadway*. Premiéra byla ohlášena, tuším, na 4. ledna 2006 a v listopadu se obrátili na mne, protože nemohli sehnat žádného výtvarníka-illustrátora, který by zároveň byl schopen věci technologicky připravit tak, aby od něj odcházely ilustrace přímo do filmové střížny k Daliborovi. Byli jsme už sehraní a já věděl, že třeba do videa formátu PAL se nemusí připravovat desetimegové fotky, ať je projekční plátno sebevětší. Zjednodušeně řečeno - Dalibor bral ode mne data a rovnou sázel na zvuk. Za celé dva měsíce jsme udělali dvě hodiny projekcí, z nichž většina byla alespoň částečně animovaných.

Řekněte, jaké vlastně byly obecné začátky promítání v divadlech?

Asi bych uvedl slavné multimediální divadlo Laterna magika, které vzniklo v Praze po výstavě Expo 58, kde vlastně začalo. Byla to kombinace jevištního vystoupení se zvukem a filmovým obrazem. Efekt ale nespočíval v projekci samotné, ale v interaktivitě, kterou člověk od filmového materiálu jaksi neočekává. Začínalo se tedy s klasikou analogovou promítačkou a s někým, kdo odbavoval zvuk. V 60. letech používali film v experimentálních divadlech, bylo to ale omezeno filmovým materiálem a tím, že se náročněji zpracovával.

Domnívám se, že první filmové „dotáčky“ v Městském divadle Brno byly v inscenaci *Koločava* (premiéra 7. září 2001 - pozn. Dokořán) v režii Stanislava Moši a šlo ve své podstatě o hrané vstupy do děje inscenace. Další rozvoj projekce v divadle souvisel s technikou a jejím vývojem. V začátcích bylo video pro zpracování na počítačích nedostupné - začít se mohlo až s příchodem digitálních kamer i promítací techniky. A možnosti jsou stále větší. Zcela novou výzvou je video v HD rozlišení, které použijeme i v připravované inscenaci *Mary Poppins*. Premiéra bude v listopadu, titulní roli hraje Alena Antalová v alternaci s Radkou Coufalovou a Johanou Gazdíkovou. Obraz bude daleko čistší, ostřejší, jasnější, bude to vlastně další technologický skok. V atelieru jsme na tuto techniku připraveni už dva roky, ale zakázání nikoli. Na většině míst nemají HD projekory, ani potřebné přehrávače. Technologie „odbavování videa“ se obvykle trošku drží při zemi, přesto si v současnosti můžeme dovolit stonásobně více než před deseti lety.

HOST DO DOMU

spolupracuje s Daliborem Černákem, který vlastně projekci v tomto divadle založil a technologicky rozvinul. „Přišel na základní principy, také na to, jak se má při projekci svítit.“ říká Petr, jehož služeb začalo Městské divadlo využívat v roce 2005. S Daliborem pracují i na jiných, nedivadelních projektech. Stejně tak se scenografem Jaroslavem Milfajtem, patřícím již neodmyslitelně k tomuto divadlu. Oba jsou pode-

Jak vlastně spolupracujete s Jaroslavem Milfajtem? Jste se scénografem rovnocenní partneři?

S Jardou se myslím bereme jako rovnocenní partneři. On spoléhá na to, co přinesu nového ze svého ilustračně animáčního světa, já zase na to, že vše doladí po stránce divadelní funkčnosti, že to všechno dostaneme na scénu a bude se to hybat tak, jak má. Jsou to stále větší a rozsáhlejší projekty, technicky i esteticky náročnější. Muzikál je v tomto ohledu podobný filmové produkci – profese jsou provázanější a využívá se mnohem více divadelních, výtvarných i hudebních (zvukových) prostředků.

Než se zeptám na technicky dokonalou Mary Poppins, přiblížte našemu obecnstvu svoji práci na jiných inscenacích.

Mnohem více animací než v *Magic Broadway* nás čekalo v představení *Jazz Side Story* z dílny Petra Gazdika. Zatímco v *Magic* byly na jevišti spíše oživlé tapety, v *Jazz Side Story* už opravdu animace se střihem. Samozřejmě inspirací byl New York – mrakodrapy versus život na ulici, pod mostem. Druhou inspirací se staly žánry jednotlivých „předělávek“ - gospelově bigbitová Amerika jako Pop Artová koláž, Hip-Hopovy Officer Crookie jako potrhaný film z archivu policie, Boy like that – interaktivní vyhledávač zločinnosti. Další pro moji profesí významnou inscenací byla *Markéta Lazarová* na scéně Jardy Milfajta, který ji pojal jako vertikální šály ve tvaru apsidy, na ně přicházela projekce vytvářející komplexní prostor scény. Kdo viděl, možná si vzpomene - oživlý les, tvrz Roháček, interier tvrže, klášter, cesta, kde loupí zbojníci, vězení, říčka měnící se v meandry veletoku. Bylo to zásadní pro pochopení linky příběhu a pro mne i pro techniky to znamenalo hodně střihů a synchronizace obrazu a zvuku, který byl navíc šestikanálový. Právě u *Markéty* (premiéra květen 2007) bych označil spolupráci s autory úpravy Petrem Ulrychem a Standou Mošou, který také režisoval, za nejlhubší. Myslím, že až desetkrát jsme seděli zhruba čtyři hodiny u kulatého stolu, šli jsme scénou po scéně a bavili se o tom, jak kterou zpracovat. Byla to novinka, nikdy to nikdo v této podobě na divadle neviděl. Myslím, že jsme se do sebe vzájemně vpijeli - to byla dobrá metoda. Potom následoval měsíc, kdy intenzivně děláte a nikdo o vás neví a pak přijde generálovky týden a všechno do sebe zapadá. Naproti tomu v inscenaci Hany Burešové *Smrt Pavla I.* (září 2007) jsme projekci dokreslovali interier jen průhledy z okna. Vzhledem k celkové atmosféře hry to bylo na místě a v patřičném množství. Největší scénotvornou projekcí z loňské sezony byla inscenace rockového muzikálu *Mozart!* (premiéra v říjnu 2009, vykřičník je součástí názvu). Režisér Stano Slovák přišel s myšlenkou, abychom vymezili prostor, kde musí Mozart žít, zatímco jeho alter ego, chlapec Mozart, existuje mimo tento svět. Jarda Milfajt navrhnul scénu jako skládačku velkých mechanických bloků, na které se promítalo. Já použil dobové tapety, interiérové obklady a kazetování pro projekce navozující charakter prostředí. Nad jevištěm se zjevují titulky s údaji, kde a kdy se scéna odehrává. Mimochodem, největší scénický fór inscenace – točící se kola kočáru uhánějícího lesem – to není ani můj ani Jardův nápad.

Se Stano Slovákem a Michalem Prostějovským

Na generálce se objevil pan ředitel a trochu nám mluvil do řemesla. Ale vše ostatní je „naše“! Toto dynamické představení se líbilo také režisérovi Šimonu Cabanovi, který v Městském divadle právě zkoušel *Nahou múzu Zory Jandové* a Zdenka Merty (světová premiéra únor 2010). Vymyslel jako autor scény schodiště a most na točné s fragmenty fasád. Scéna se neustále proměňuje právě díky otáčení, ale chtěl ji zřejmě ještě víc rozhybat. Dosáhli jsme toho například projekcí hodinového stroje, barevnými proměnami představ malíře, vlnícím se mořem.

Představení zajišťují zvukaři, osvětlovači, promítači. Podle čeho se řídí?

Mají stejný scénář jako herci a v něm přesně napsané připomínky, označené kapitoly. Uvedeny jsou tam narážky a další informace. Pracuje se většinou s DVD videem, kde jsou indexovány kapitoly a každá představuje nějakou část inscenace. Při složitějších momentech, kdy je potřeba reagovat na nějakou hereckou akci a musí se něco prolínat nebo udělat jiným způsobem, se použijí buď dva přehrávače, nebo se vymyslí nějaký fór. Na promítacích pultech se dá obraz zamrazit, pustí se další kapitola a prolne s následujícím obrazem. V inscenaci *Mozart!* se promítá se dvou DVD, na jednom jsou jen titulky, na druhém jen obrazy. Je to náročné na pozornost promítače, v celé hře má dvanáct kritických míst. Když selže, je zle. Samozřejmě existuje technika, vybavení, které toto vše usnadňuje a řeší - opět technicky vyspělejšími metodami, ale investice do takového zařízení se pohybuje někde mezi jedním až dvěma miliony.

Asi nejkritičtější musí být momenty, kdy se něco rozjíždí. Zpěvák začne zpívat, něco se hýbe na jevišti a možná i něco se musí promítnout v jeden moment. Jak to zvládáte?

Pro divadlo pracují bezvadní dirigenti, kteří snad mají v hlavě metronom. A zase se vracím k *Markétě*, nebo k *Jazz Side Story* - což je taková jazzová smrtš. Například: Igor Vavřda se na pěti minutách „Ameriky“ rozešel s projekcí po pěti minutách o jednu, maximálně dvě sekundy! Proto nejlepší moment, jak synchronizovat, je spustit všechno na pokyn jeho taktovky. Víte, ony jsou ty technické profese v divadle dost náročné a nejsou přímo vidět. Treba zvukař má v muzikálu na 50 portů a musí je všechny zapínat - vypínat a mixovat plus živý orchestr třiceti hudebníků plus zvukové efekty. Má k tomu sice patřič-

Nesměřuje stále dokonalejší záznamová a projekční technika k tomu, že se divadlo až příliš přiblíží filmovému představení?

Když děláme projekce, dáváme si pozor, abychom nedávali filmu takový prostor. Aby divadlo zůstalo divadlem, aby projekce zůstaly kulisami. I když jsou to kresby, animace, fotomontáže, tak musejí především navodit náladu související s tématem. První, kdo by ale zareagoval, je režisér. On má svoji vizi a ta vize je divadelní, ne filmová.

Prozradte čtenáři, že spolu mluvíme ve Vašem příjemném ateliéru v historické části Brna. Přes Vaše rameno vidím na obrazovce Alenu Antalovou v kostýmu Mary Poppins, o níž nechcete moc prozradit. Řeknete alespoň pár vět o plakátu?

Také plakát, podobně jako návrhy scény, se musí posílat majitelům licenci do Londýna.

Mají nějaké drobné připomínky k textové části, k plakátu se nevyjadřují, asi se jim líbí. Dělal jsem plakáty již dříve, ale ne takto tvůrčím způsobem. S Jefem Kratochvílem už děláme několikátý plakát, někdy jej promyslíme předem, jindy se prostě vybere skvělá fotka. Pro mě je podstatné, že ji nikdy nepoužiji v surovém „RAW“ formátu, tak jak opustila fotoaparát. Zvlášť pokud jde o fotografii ze studia. Možná, že někde existuje nějaká sekta fotografů, kteří nepoužívají Photoshop a sekta filmařů, kteří střihají filmy ručně a tónují je v inkoustu. Divadlo a zejména muzikál vyžadují obrazový exhibicionismus, a to je úplně podle mého gusta. Myslím, že plakát je první ledoborec, který jede mezi lidi. Znáám spoustu hollywoodských plakátů, které jsou lepší než film samotný, i když to vždy byla „jen“ složka propagace. A já jsem si řekl, že by i divadelní plakát mohl trochu vypadat jako filmový - vidíte, zase jsme u kina! Neznámená to automaticky vše přehánět a podbízet se, ale často to ta věc vyžaduje ze své podstaty. Jako v případě *Mary Poppins*.

Vytvořil jste výrazný plakát k inscenaci *Probuzení jara (listopad 2009)*. Proč to popráskání jako na starém olejovém plátně?

Souvisí to s obsahem tohoto muzikálu, vztahu dospělých a mladých koncem 19. století, kdy byla řada věcí tabu, například hovory o sexu. Čili ten plakát je taková tehdejší maloměstská představa milenců; jako na barokním obraze: budeme mláďi zvěčňovat na plátněch, skládát o něm opery, ale o sexu mu nic nefekneme. Takže plakát je tak hezký, až je to nepravdivé.

Co jste dělal, než jste se dal, takříkajíc, k divadlu?

Od pětadevadesátého roku, kromě učení na Střední škole uměleckých řemesel, jsem většinou dělal užitou grafiku pro různé společnosti. Ale tam je spolupráce a komunikace mnohdy velmi těžká. Lidé většinou nemají přehled o kultuře a nemají ani nadhled nad vlastní prací. Pouze chtějí, aby konkrétní věc byla dobře zabalená. Na obsahu jim až tolik nezáleží. Oproti spolupráci s lidmi v divadle je to velký rozdíl. Když chci použít nějakou konotaci a řeknu: mohlo by to vypadat jako Brueghelovy obrazy, vědí, co tím myslím. Nemusím jim na internetu vyhledávat obrázky, nebo stahovat jak zní Aquarius.

Jan Trojan, foto: jef Kratochvíl

nou techniku, ale stejně musí věnovat své práci maximální pozornost a postarat se o každou „notu“ stejně jako hudebníci a zpěváci na pódiu.

Na Vašich webových stránkách mne zaujal pojem storyboard. Co to je?

Je to jakýsi komiks nakreslený na základě filmového scénáře. Ujasníme si na jeho základě nejen kompozici záběru, ale také pozici kamery, jaký objektiv, zdali kamera bude švenkovat, tedy sledovat dejme tomu nějakou osobu v jejím pohybu, nebo použijeme jízdu. Ale divák nemění v průběhu představení svoji polohu ani optiku. Pro divadlo je praktičtější udělat model. Třeba u *Mozarta*, kde byla velká mechanická scéna, jsme měli malý model z polystyrenu, abychom s ním mohli nastavit jednotlivé obrazy. Měli jsme i digitální 3D model, kde jsme si nasimulovali pár pohybů přímo v měřítku, abychom věděli, co to „dělá“ - otevírání bran, jízda stolů, proporce oken. Jestli se to někde nebude „tlouct“. Byli jsme samozřejmě přesvědčeni, že všechno bude fungovat, jak má.

Kde projektory jsou?

Když se ohlédnete na Nové scéně, uvidíte taková „kamna“ - stojí mezi promítačem a zvukařem. Nahoru tam vede taková stříbrná roura. Je z doby inscenování *Markéty Lazarové*, kdy jsme svítili do scény - to bylo opravdu výrazné - dvěma projektory. A protože vytvářely strašně moc tepla a hučely, udělala se na ně taková rakvička s větráním. Od těch dob zůstal projektor takto zabedněn. Třetím v této kukaní je osvětlovač. Pokud je v inscenaci promítá, je na livepostu těsně. Na Činoherní scéně je toto zařízení v kabině osvětlovače za sklem, ale ovládá se od zvukaře.

Jak bude pohledem Vaší profese vypadat inscenace *Mary Poppins*?

Nebudu nic bližšího prozrazovat, rozhovor vychází v září, premiéra bude až v listopadu. Snad jen tolik, že na diváky čeká mimo skvělého hudebního představení i několik velkoryse pojatých scén, řada rozmanitých měnících se prostředí a spousta kouzel. S režisérem Petrem Gاذikem a scénografem Jardou Milfajtem denně diskutujeme a řešíme v každém detailu, jak se vyrovnat broadwayské inscenaci v našich podmínkách. Tvoříme s vědomím, že americká kultura a její divák jsou přece jen trochu odlišní. Naším úkolem je udělat z rozmarného Santa Clause rozmarného Ježíška.

JEAN ANOUILH : BECKET ANEB ČEST BOŽÍ
Ačkoliv od prvního uvedení hry Jeana Anouilhe uplynulo víc než půl století, o její stále aktuálnosti netřeba pochybovat. Téma politikaření, úplatkářství a ziskuchtivého taktizování je stále divácky vděčné, neboť je zprostředkuje atraktivní příběh o osudovém setkání dvou velkých postav anglické historie: krále Jindřicha II. a budoucího světce Tomáše Becketa.

Hostující slovinský režisér Janez Starina se ve své inscenaci soustřeďuje hlavně na komplikovaný a v podstatě intimní vztah dvou mužů, kteří se snaží – každý po svém – v životě realizovat. Sleduje hlavně vývoj tohoto vztahu, který postupně odkrývá další nadčasová témata. Becket

NAPSALI O NÁS

stojí na začátku po králově boku jako jeho kancléř, ale také jako věrný přítel v pitkách a milostných dobrodružstvích. Poté, co jej král dosadí na post arcibiskupa, stávají se někdejší druhové zarytými nepřáteli. Inscenace pak vypovídá také o tom, jak složitá je někdy cesta za poznáním sebe sama i za odhalení svého místa v životě.

Navzdory své délce se inscenace zadírá pod kůži. Je to zvláště zásluhou hereckých výkonů, mezi nimiž dominují představitelé ústřední dvojice. Petr Štěpán jako Jindřich II. je muž přímočarého myšlení, který jedná pudově, protože má moc, ale nemá patřičné vzdělání ani noblesu. Becketa trestá, ačkoliv ho stále miluje, protože mu to velí uražená ješitnost. Petru Štěpánovi se také podařilo vyjádřit královu rozporuplnost v tom, že z jeho strany nejde ve skutečnosti o vztah přátelství, ale o jakýsi zvláštní typ rozmaru či posedlosti. Nejednoznačnou postavu vytvořil rovněž Petr Gazdík v Becketovi. Ten nejprve toleruje svému králi jeho vrtochy, jako duchovní však v sobě objevuje přirozený klid a sebekontrolu. Z rozmařilého kumpána v radovánkách se postupně stává asketa, jenž hájí čest Boží i za cenu vlastní zkázy.

A ještě jeden důvod, proč se vyplatí brněnského Becketa vidět. Vedle hereckých kreací jsou to efektní výtvarné obrazy, které režisér vytváří s pomocí důmyslného svícení a hlavně náznakové scény, kterou navrhl přední slovinský scénograf Jože Logar. Když se oba protagonisté naposledy setkávají, výmluvně jejich těla obklopuje mrazivá mlha, a když Becket na konci druhého dějství zasedá k hostině s pozvanými chudáky, připomíná to obraz posledně večere Ježíše s učedníky. Inscenace tak dostává punc působivé podívané, což v současném divadle zdaleka není samozřejmost.

David Kroča, Český rozhlas 3 - Vltava

BRNĚNSKÉ PTÁKOVINY PODLE ARISTOFANA JSOU PANOPTIKUM SOUČASNOSTI

Ptákoviny podle Aristofana poprvé režíroval Stanislav Moša v pražském Národním divadle v roce 1989. Tam se také dal poprvé dohromady s muzikantem Zdenkem Mertou, se kterým potom nastartovali veleúspěšnou spolupráci na mnoha dalších muzikálových dílech. Tam se také setkal s Jiřím Žáčkem, s básníkem, který byl přizván ke spolupráci tehdejším ředitelem ND Milanem Lukešem. A byla to šťastná volba, šťastná spolupráce.

Ptákoviny se nejdnou na našich scénách realizovaly v různých textových verzích. Ale až hravý básník Jiří Žáček jim dal tu správnou satirickou příchut', jednoduchou srozumitelnou mluvu, vždy plnou vtipné obraznosti. Žáček je zvláštním českým fenoménem. Je čten i v době totalitního nečtení básní. A nejenom jako autor pro děti, i když v této oblasti jeho tvorba převládá. Je mistrem aforismů, epigramů, vtipných sdělení, tedy je pro satiru vlastně předurčen.

Když se režim „budovatelů nových zítřků“ zhroutil, kdekdoby byl přesvědčen (nejenom Satinský), že nebude z čeho si dělat srandu. Přesněji – že nebude proti komu ji dělat. Protože satira je vždy proti něčemu a to něco satiru pohlavkuje a tím je to ještě legračnější. Je to takový smích přes slzy. Nebo nejdřív smích a pak slzy. Jan Werich v rozhlasových rozhovorech z roku 1978 citoval Brechta – „prý je nešťastná krajina, která nemá své blázně a ještě nešťastnější ta, které je potřeba.“ A nebyl by to Werich, kdyby v té době nedodal, že Československo má akutní nedostatek bláznů... On to vždycky dokázal říct tak, aby hlídači ideologie byli nejistí a nevěděli, zda kritizuje nebo chválí. A to bylo také kouzlo kritického humoru žijícího v totalitním režimu.

Atribut zakázané kritiky vymizel, satira však nikoliv. Smějeme se mnohem svobodněji, už se neohlížíme po publiku, zda tam nesedí někdo, kdo si vše usilovně zapisuje a snad si poznamenává nejenom texty, ale i lidi, kteří se smějí. To tedy nehrozí. Ale satira má živnou půdu stále a v současnosti snad více než kdykoliv předtím. Stanislav Moša v krásném a přehledném bulletinu k brněnské inscenaci přiznává, že hned po sametové revoluci ho Merta přemlouval, aby se pustili v Brně do *Ptákovin*, on však váhal, zda ta křehká demokracie snese takovou „atomovku“. Ovšem dnes (rád zacitují dokonce) „...existujeme v čase, kdy vládní omezenost bez fantazie, panuje nedostatek tolerance, pěstují se teorie, které se vymknou kontrole, jsme oblbování prázdnou rétorikou, uchvatitelé moci mají jako jediní patent na pravdu a při tom podporují pouze a jedině zkorstnatělý systém.“ Ach jo, určitě ani Moša v roce 1990 netušil, jak ostře budeme naladění na mocenské struktury současnosti.

Pokračování na straně 30

JAROSLAV ZÁDĚRA

**KDYŽ JE NĚKDE DÍRA,
POSTAVÍME TAM ZÁDĚRU**

Mistr jeviště Jarda Záděra je člověk renesančního rozmachu. O práci se se mnou na obědě v Nekonečnu moc bavít nechtěl, tak jsem vyzvídal, co ho baví. A vypadlo toho na mne požehnaně. Od vyplňování hereckých děr

RODINNÉ STŘÍBRO

na jevišti přes kapelu Děti kapitána Morgana až po chov sov pálených, psů a holubů.

Vzpomeň si na nejsložitější scénu, kterou jste museli stavět?

Asi bych neuměl říct, která byla nejsložitější. Když jsem sem v devadesátém čtvrtém roce přišel, dělal tady Petr Veselý *Obraz Doriana Graye*. To byla na starém jevišti hromada plechu. Se Standou Mošou a Emilem Konečným jsme pro změnu stavěli regulérní stodolu na pohádku *Legenda* a Haničce Burešové dodnes kluci stávají pavlačák na *Tři mušketýry* jako repliku toho, ve kterém vyrostla. Tak mě napadá... taky mohla dospívat v klášteře.

Když se v roce 2004 otevírala Hudební scéna, jaký to pro vás techniky byl rozdíl v práci?

Na Hudební scéně se to dělá trochu jinak. Víc techniky, víc oleje.

Objevuješ se v malých rolích v celé řadě inscenací. Čím je pro tebe hrání?

A to já zase hraju rád. Moc to neumím, ale když je někde nějaká díra, řeknou si: postavíme tam Záděru. Dělal jsem nedávno inventuru majetku a zjistil jsem podle čísel inscenací, že jsem tady v MdB ztvárnil devětadvacet zajisté nezapomenutelných rolí. Jo jo, jsem na jevišti rád, jak v divadle, tak s kapelou.

Máš kapelu?

No jasně, výbornou. To tady taky můžu říct?

Určitě.

Abych pak nemusel klečet na hrachu.

**S Martinou Havelkou,
Pavlou Vítězkovou
a Igorem Ondříčkem
v dramatu *Přelet nad
kukaččím hnízdem*,
režie: Zdeněk Černín**

(smích) Jo, mám kapelu, která se jmenuje Děti kapitána Morgana, a děláme autorské věci na texty Milana Kozelky a Pavla Ambrože. Myslím, že je to povedená věc. Vlastně to vím, je to sakramentsky povedená věc.

Na co v kapele hraješ?

Celá ta věc vznikla tak, že jsme si s Ivanem Manolovem řekli, že budeme v Dědkách hrát každý na nástroj, který nám není vlastní, a tak se stalo, že zpívám, křičím, šeptám a tančím. A to samozřejmě výborně.

Takže Městské divadlo Brno nejsou jen All X... Kolik rolí máš v současné době na repertoáru?

Jsou to kluci šikovní... Já jsem teď dostal příležitost v *Becketovi* ztvárnit roli smradlavého nuzáka, roli šitou na míru, které jsem se ujal výborně.

Jaká je vůbec skladba tvých rolí? Na které nejradši vzpomínáš?

Moc rád jsem měl pana Scanlona v *Přeletu nad kukaččím hnízdem*, Rasputina v *Mistrovi* a *Markétce* a medvěda ve *Sbohem, láska*. Myslím brtníka, toho ledního jsem hrál v *Gorilách proti mafii*.

Jsi v Městském divadle od roku 1994, tedy šestnáct let. Je tu někdo služebně ještě starší?

No u techniky jenom Dolfiček... teda, pan Hamala. Ten je v tomto baráku dobře čtyřicet roků. Tak: ku zdraví, profesore.

Stiháš sledovat, co se děje v jiných brněnských divadlech?

Abych se přiznal, moc do divadla nechodím. Ale přesto chodím o trochu víc než člověk, který není divadelní. Takže: moc toho nevidím, ale hodně o tom slyším. Není moc času, mám hromadu koníčků a zálib a kamarádů.

Jaké koníčky to jsou?

Dělám muziku, ze které mám radost, chovám a úspěšně odchovávám sovy pálené, mám doma tři ovčácké psy, se kterými pasu ovce, i když málo, mám několik holoubků diamantových, rýžovníků a kanárů, starám se o dvě kočky a několik kamarádů. Rád přijímám návštěvy a poslední rok se bavím scénografií.

Jak se chovají sovy pálené?

Sovy pálené se chovají tak, že o tom nic moc nevíš a jednoho krásného dne získáš sovu pálenou. Jako jsem já získal Julču. A protože je to ohrožený druh, snažíš se ji chovat co nejlíp. Časem jí přivezeš sováka, kterého jsem nemohl pojmenovat jinak než Jura, protože když sovák, tak Jura. A oni ti pak vysedí a vyvedou mladé. Pro mne je sova pálená ten nejkrásnější pták na světě. A moudrý. Když dáš sově nažrat, tak ti neuletí,

protože ví, že by si musela lovit sama. Julča by uletět mohla, ale nemá důvod. Dravec je totiž od přírody lenoch – když nemusí, nechce se mu nic dělat. Takže když dáš, tak máš. Ve dne spí a odpočívá, večer loví. Julča je úplně ochočená, samec Jura je úplně divoký. Proto se jim asi spolu tak daří.

Honza Šmikmátor, foto: jeř Kratochvil

S Petrem Štěpánem v dramatu *Smrt Pavla I.*, režie: Hana Burešová

Ono to má vždy stejný algoritmus, jisté dimenze dějin se opakují, a s tím se po sametové euforii jaksi nepočítají. Opět dám raději slovo režisérovi Mošovi: „Demokracie je zneužitelná, zvláště v naší banánové republice, protože nám nikdo včas nepřipomněl, že je třeba ji bránit před demagogy a mafiány. A dokonce i před jejími vjako-koši. I kdyby moc nekorumpovala, dokáže člověka zblbnout natolik, že se začne považovat za génia, kterému ostatní nesahají ani po kotníky.“ I proto má satira dnes své místo na jevišti. Proto je dobré smát se těm Aristofanovým postavám a smát se i sami sobě. Protože smích očisťuje.

Věnujme se konečně samotné inscenaci na Hudební scéně Městského divadla v Brně. Je to divadlo, které mluví, tancuje a zpívá, navíc ještě ve verších. Čili podle kategorizace pana profesora Osolobě by to mohlo být muzikál. Ale autoři takový podtitul dílu nedali. Je to hudební divadlo s osmnáctičlenným orchestrem, s výbornou vtipnou hudbou Zdenka Merty, s tanečními scénami, ale je to především satirická inscenace. Inscenace s nadhledem. Chybí jí sentiment muzikálově (Oklahoma), jeho komično (Hello, Dolly!) či tragično rozuzlení (West Side Story). Je to podívaná plná humorných metafor a moudrosti, která tu satirickou srandou vždy doprovází.

Německý scénograf Christopher Weyers, se kterým Moša spolupracoval už na muzikálu Bídnicí, vytvořil pro *Ptákoviny* opravdu praktickou jednoduchou scénu. Choreografie Anety Majerové vycházela z Mošovy poetiky lidí – ptáků, čemuž účinně dopomohly kostýmy. Andrea Kučerová nenavrhlá ony okřídlené postavy, jaké se v Aristofanových *Ptáčích* většinou objevují. Ptáci se tentokrát projevují především brilantním pohybem, kterému dává kostým volnost.

A jsme u herectví. Vysloveně jsem cítil, jakou dělaly postavy ptáků hercům radost. Viděl jsem jenom jedno obsazení (hodně postav je alternovaných), ale kreace Karla Mišurce (Dudek), Jána Jackuliaka (Sup), Terezy Martinkové (Koňadra) nebo Slepice Zdeny Herfortové byly prostě vynikající. Paní Herfortová svou roli rozběhla v infarktovém tempu, čímž mnoha divákům možná přivodila nebezpečí infarktu, zapřičiněného záchvaty smíchu. Také další obyvatelé ptáčích říše byli rozkošní svým rozhybáním a onomatopoeickým ozvučením postav: Havran Lukáše Vlčka, Blboun nejspíš Vojtěcha Blahuty, Jedličkové Vrána nebo Novotného Pštros. Kosice Kateřiny Krejčové a Plameňák Gabriel Karmazínové... a to jsem určitě na někoho zapomněl, omlouvám se. Celá ptáčích říše byla fajn. Rozzradostněná pohybem na scéně, tou všudypřítomnou srandou. Také postavy lidí či bohů byly nádherné. Primabrachos Martina Havelky a Doufalion Tomáše Saghera, to byly prototypy človíčků, kterých se zmocnila nemoc z moci. Nebo Prométheus Jana Apolenáře, Héraklés Viktora Skály (který byl také inspektorem či lobistou). Všechen ten pestrý kaleidoskop antických hrdí-

nů, starých tuším 2400 let, to bylo nanopiktum našich současníků, to jsme byli my. A v tom je nejvyšší hodnota díla.

V socialistických úvodech k televizním inscenacím se vždy říkalo, že hra nastavuje křivé zrcadlo, třeba buržoazním přežitkům nebo kapitalistické zkaženosti. Nikdy jsem nechápal, proč to „křivé“ zrcadlo. Proč ne normální. Protože to tak většinou je a bylo. I *Ptákoviny podle Aristofana* dnes nastavují zrcadlo. Takové obvyčejné, ve kterém se můžeme vidět. My všichni. Ti co chtějí ostatním vládnout, i ti, co po sobě dobrovolně a z blbosti nechají šlapat.

Bližšie se k svobodným volbám. Tato inscenace *Ptákovin* určitě nebyla míněna jako předvolební příspěvek. Její satira je nad všemi volbami a navíc, dramaturgický plán se většinou nemění tak nakvap, jako se měnily svrhnutím vlády a rozhodnutím Ústavního soudu volební termíny. Zajímavé – divadlo je stabilnější institucí, než stát. Ale ono zrcadlo nám, voličům, přece jen *Ptákoviny* nastavují. Budeme se chovat jako ti pitomci z ptáčích říše? Nemáme náhodou o něco větší mozky než ptáci? Neměli bychom ty mozky konečně začít používat?

To je také odkaz *Ptákovin podle Aristofana*. A patří za to dík všem, kteří se na nich podíleli.

Peter Stoličný, www.musical-opereta.cz,
27. 4.2010

PTÁKOVINY MAJÍ CO ŘÍCT I PO DVACETI LETECH

Městské divadlo Brno vsadilo na staronovou hudební politickou satiru *Ptákoviny podle Aristofana*. Autor a básník Jiří Žáček, hudební skladatel Zdenek Merta a režisér Stanislav Moša se s odstupem dvaceti let vrátili k textu, který se prvního uvedení dočkal v pražském Národním divadle. Několik měsíců před převratem tento kousek, v němž zazněla i karikovaná ptáčích Internacionála, rozčeřil vody socialistického divadelnictví. Když se po Listopadu režim ocitl na lopatkách, Žáčkovy *Ptákoviny* stáhly z repertoáru. Kouzelný paradox tohoto umrtvení inscenace: divadelníci měli po výměně politického systému strach, aby titul lidé nechápali jako parodii na sametovou revoluci.

Vstupovat do stejných vod v žánru politické satiry je riziko. Zasmrádlá švanda je ten nejprudší divadelní jed. A v této dramaturgické optice je radostným zjištěním, v jak výtečné kondici Žáčkův scénář zůstal. Básník samozřejmě udělal pár kosmetických úprav (z Veksláka se kupříkladu stal moderní živočišný druh Lobbista), ale satira vycházející z díla *Ptáci* komediografa Aristofana zůstala trefná a srozumitelná.

Karikatura politických tahounů

Příběh dvou athénských občanů, kteří obratnou manipulací ovládnou ptáčích říši a natáhnou do ní ty nejhorší lidské prototypy, je i ve své nové variantě výmluvnou legrací. Na pašákl přijde velestřana s ptákem v erbu i její přímí konkurenti, z jeviště se snesou karikatury tuzemských poli-

tických tahounů. Sarkastický obrázek má v Mošově režii cit pro míru (narážka na české spoluobčany čekající na svůj bezpracný Ráj v Kanadě bude možná pro někoho čirou xenofobií). Inscenace *Ptákoviny* před diváky naštěstí nestaví jen pohádkovou metaforu o korumpování kdysi svobodného ptactva. Právě narážky z tudetské současnosti jí vracejí život a rámuji i důvod její stávající existence.

Nekomplikovaná a přímá zábava sedí publiku tak, že není nouze o potlesky na otevřené scéně. Žáčkův mistrný monolog ukvákané slepice v živelném podání Zdeny Herfortové je více než inscenačním bonbonkem. Je strhující hereckou erupcí, podobně jako výkon Michala Istenika, který coby Holub ironizuje celé české plémě. Martin Havelka jako hlavní kumpán Primabrachos si s jedovatou jízlivostí a pobaveným nadhledem vychutnává svoje dílo zkázy.

Diváckým zážitkem je scéna Christophera Weyerse i kostýmy Andrey Kučerové, která k charakterizaci ptáků nápaditě využila líčení. Předváděné studie pohybu ptáčích říše jsou také hereckým kořením večera s Mertovým zajímavým hudebním doprovodem.

Bezmála operetní zábava by snesla i drsněji gradovaný konec. Před ptáky okradené o svobodu i budoucnost se snese obrovská síť. Jsou lapeni v kleci nesmlouvavého diktátu. Tento hrůzný vykřičník však inscenace výmluvněji nevymodelovala. I tak se v *Ptákovinách* na česká jeviště záslužně vrátil ohrůžený a bezmála vymírající žánr.

Luboš Mareček, MF Dnes, 5. 5. 2010

SVĚT, VE KTERÉM ŠTĀSTNĚ ZÍTRKY ZAČALY UŽ VEČERA

Muzikál Městského divadla Brno *Ptákoviny* podle Aristofana vrací na jeviště politickou satiru a lidovou zábavu, která pobaví a neurazí

Návrat kabaretní politické satiry na česká jeviště zprostředkovala nejnovější premiéra Městského divadla Brno. Režisér Stanislav Moša pro Hudební scénu oprášíl veršovanou hru Jiřího Žáčka *Ptákoviny podle Aristofana*, kterou poprvé nastudoval už v červnu 1989 na Nové scéně v Praze.

Právě v bouřlivé „předrevoluční“ sezoně vznikla dodnes plodná umělecká spolupráce Moši s hudebním skladatelem Zdenkem Mertou, který k inscenaci tehdy složil hudbu. A to příjemně chytlavou a melodickou, kterou teď v Brně ještě víc okouřenil zvuk osmnáctičetenného živého orchestru. Třeba taková Ptáčí Internacionála vyložené nutí pobrukovat si do rytmu.

Humor a nadsázka

Lehký a svižný ráz inscenace určuje hned úvodní příchod titulních hrdinů ze světa lidí, athénských uprchlíků Primabrachose a Doufaliona. Vysněnou zemi Tramtáři, do níž touží „utéct od lidí, kteří lžou, soudí se, kradou a zavidí“, začínají hledat na schodech v hledišti. Dorazí až na forbinu a teprve po chvíli se za nimi rozevírá scéna Christophera Weyerse, která díky nasvícení

působí až pohádkově snově. Německý scénograf rozdělil prostor mezi bohy a lidmi velkými síťmi, po obřích nafukovacích skluzavkách zase umožnil efektní příchody herců na jeviště.

Atmosféra humorné nadsázky se s postupujícím dějem a budováním nové boží-ptáčí-lidské říše Mrakoptakohrad mění v nelibostný boj o moc. Kde na začátku stály sliby, pomalu nastupuje diktatura. Díky Žáčkově novému přebásnění a aktualizaci více než dva tisíce let starého Aristofanova textu se hra vyjadřuje k nešvarům současnosti. V textu se tak dočkáme narážek na nejednu událost, která hýbala nebo pořád hýbe naší společností – za všechny jmenujme alespoň kauzu Kuřim.

Z politické satiry se tvůrci záměrně vyhýbají brněnské komunální sféře a míří rovno do míst nejvyšších. Přestože v inscenaci nezazní jedině konkrétní jméno politika, adresáty narážek hravě poznáte. Na přetřes přijdou bývalí i současní lídři dvou našich nejsilnějších politických stran („Roztaje jak figurína z vosku, až pozná sílu mého sexy mozku.“; „Neznají bázeň ani hanu, a mají mocnou ptákostranu.“; „S tím opravdu, ale opravdu nesouhlasím.“). A potlesky na otevřené scéně trefně dokazují, že na politickou satiru pronášenou z jeviště slyší diváci dnes stejně jako před dvaceti lety. Hlavní role Primabrachose nedovolí Petru Gazdíkovi ani na chvíli opustit jeviště: vystupuje buď jako přímý účastník děje, nebo jeho pozorovatel.

Hejno ptáků ztvárňuje v alternacích skoro celý muzikálový soubor, kterému kostýmní výtvarnice Andrea Kučerová obstarala jen lehké zvířecí atributy pomocí zobáků, chocholů na hlavě, paruk, masek a líčení. Každý herec potom dotvořil „svěho ptáka“ vlastním specifickým pojetím, které v davovém ptáčím mumraji prezentoval opakovanými pohyby nebo obličejovými tiky. Na hercích je po celou dobu vidět, jak si role užívají a baví je.

Mrakoptakohrad

V divácky vděčných kreacích se navíc blýsknou nemakačenko Zdeněk Junák, lobista Igor Ondříček, tlučhuba Jan Apolenář i fízil Jaroslav Matějka, náročný složení výstup zase znamenitě „vystříhne“ Markéta Sedláčková.

Muzikálový soubor Městského divadla Brno už před lety vystavěl na jevišti Babylonu kováč a s její pomocí se dotkl nebe. Teď stvořil mocný Mrakoptakohrad a dotkl se neduhů naší společnosti. Žáčkovy, Mošovy a Mertovy *Ptákoviny podle Aristofana* vrací na jeviště politickou satiru a lidovou zábavu, která však neklesá na úroveň lascivních fórků. Naopak nenásilně pobaví a neurazí. Jen kdyby tak ještě šlo i do současných poměrů aplikovat závěr inscenace a naše politická scéna by se dala někdy zavřít do klece. Pak bychom si mohli jako Primabrachos ulevit: „Tak, a je po ptáčích!“

Lenka Suchá, Brněnský deník, 28. 4. 2010

*S Jakubem Przebindowským
v muzikálu **Probuzení jara**,
režie: Stanislav Moša*

*S Alenou Antalovou
v muzikálu **Hello, Dolly!**,
režie: Gustav Skála*

*S Lenkou Janíkovou
v muzikálu **Hello, Dolly!**,
režie: Gustav Skála*

*S Lenkou Bartolůšicovou
v muzikálu **Mozart!**,
režie: Stano Slovák*

*S Michalem Prostějovským, Michaellem Kunzem,
Stano Slovákem, Sylvestrem Levayem
a Dušanem Vitázkem*

*V muzikálu **Probuzení jara**,
režie: Stanislav Moša*

*S Radkou Coufalovou
v pohádkovém muzikálu
Sněhurka a 7 trpaslíků,
režie: Stano Slovák*

*V muzikálu **Mozart!**,
režie: Stano Slovák*

SALON MdB ALEŠ SLANINA

*V muzikálu Hello, Dolly!,
režie: Gustav Skála*

*S Igorem Ondříčkem,
Peřrem Brychtou
a Robertem Jichou
v muzikálu
Sny svatojánských nocí,
režie: Stanislav Mořa*

DOKONALÝ SVATEBNÍ, PŘÍVĚSEK KULOVÝ

Nedostává-li se vám v poslední době smíchu, na *Dokonalou svatbu* do Městského divadla Brno si rozhodně zajděte. Je typem komedie, kde výborný námět a do detailu promyšlené dialogy „fidlaří“ jen druhé housle v porovnání s hereckými výkony. Několik úvodních rozpačitých minut, kdy se nemůžete předevsím v hraní Hany Holišové zbavit pocitu nucenosti, je našťástí rychle vystřídaná situační smrtí a příchodem dalších herců. O to víc si užijete citlivě zahranou postavu pokojské Jule. Lucie Zedníčková, nová členka souboru, znamená totiž pro Brno nepochybnou posilu.

Milan Němec – Bill s poklopem dozadu – sklesle poskakuje po prknech Městského divadla, a kdyby se v tu chvíli před ním místo jeho budoucí divadelní manželky Rachel (Lenky Janíkové) objevili příslušníci dopravní policie, určitě by jim „pěkně“ nadýchal. O moc líp na tom není ani svědek (Petr Štěpán), Billův kamarád Tom. Jenže ten na rozdíl od ženicha strávil noc v hotelovém pokoji sám a o to ve hře půjde. Billova rozlučka se svobodou se zkrátka trochu nepovedla. Co nepovedla, ona se pěkně zvrhla! Když se Bill ráno probudí vedle neznámé ženy a jeho nastávající už klepe na dveře novomanželského apartmá, průšvih je tu. Kam teď narychlo s Judy, to už se budete muset dozvědět v hledišti sami!

Je to jednoduchá scéna Jaroslava Milfajta, kterou bravurní Milan Němec svým klukovským spontánním vtipkem ještě překročil nad původní prostou funkčnost, je to bezpochyby skvělý timing vtipů, dozajista také herecká sladnost pánské dvojice (Němec, Štěpán) doplněná velmi dobrými výkony ostatních herců, co činí z *Dokonalé svatby* i dokonalou podívanou.

Pavel Růžička, Kult, květen 2010

KULTURNÍ KALEIDOSKOP

Další pozornosti hodnou reprízu Městského divadla na Činoherní scéně je *Síla zvyku* Thomase Bernarda. Jde opět o renomovaného, kontroverzního rakouského dramatika. Nastavuje Rakušanům zrcadlo. Obviňuje je z masové sympatie k nacismu v minulosti. Děj příznačně poukazuje německou snahu po dokonalosti. Ředitel cirkusu nutí své podřízené nacvičit Schubertův klavírní kvintet Pstruh. Jedná se o kultovní skladbu německého romantismu a být Schubert neměl s pozdějším vývojem nic společného, stál romantismus za vznikem nacionalismu. Zaměstnanci cirkusu samozřejmě nejsou schopni skladbu nacvičit, což vyvolává absurdní situace. Jedná se o podobenství německých dějin první poloviny 20. století, kdy stejná snaha po dokonalosti byla cestou do záhuby.

Echo, 11. 3. 2010

JEF A TINO KRATOCHVILOVÍ: LIDÉ BDĚTE
Otec a syn, oba známi fotografové. Můžete, pro-

sím, našim čtenářům prozradit, jak se vyvíjela vaše kariéra? Co vás oba vedlo k volbě vlastně dědičného povolání?

Jef: Zdědil jsem po otci, který prchl před bolševiky na západ, fotoaparát. Bylo to vlastně to jediné, co mi po něm v době dospívání zůstalo. Olej do motoru dolil také film režiséra Antonioniho *Zvěščenina*. Bylo in nosit po městě fotobrašnu, já na rozdíl od mých vrstevníků v ní nenosil svačinu, ale otcův fotoaparát.

Tino: První kvalitní foťák dostal do ruky můj o rok starší brácha, ale nakonec nějak skončil u mne. Táta jednou došel a říkal: „Támhle za plotem leží zbouraná socha Stalina, běž a vyfoť to nějak, ať je fotka do novin. Já přes ten plot nepolezu.“ Tak jsem šel. Fotky pak vyšly v novinách a vyhrál jsem s nimi i nějakou soutěž. Potom mi táta řekl: „Budeš fotograf, co bych s těma všema foťákama dělal, někdo je musí zdědit!“ Tak jsem šel na Střední školu uměleckých řemesel a pak vystudoval Institut tvůrčí fotografie v Opavě. A bavilo mě to.“

Takže táta ti radí i pomáhá v práci...

Tino: Jasný, chovám k němu velký respekt a obdiv, co všechno dokázal. Vidáme se často v Městském divadle Brno, kde jsme oba zaměstnaní. Když je nějaká větší zakázka, většinou na tom děláme společně. Jsem rád, že mě k fotografii přivedl a že to mělo smysl.

Tino, můžeš zavzpomínat na své dětství? Přeci jen jsi nevyrostal ve zcela běžné rodině.

Nemyslím si, že by to bylo natolik odlišné od ostatních, ale stěžovat si rozhodně nemůžu. Byli jsme taková více kulturně aktivní rodinka. Na Mikuláše k nám chodil Bolek Polívka s Františkem Kocourkem a někdy se zdrželi u nás doma i několik dní nonstop. Což bylo pro mne s bráchou jistě zpestření. Ale dá se říct, že jsem polovinu dětství strávil na venkově s babičkou. Jezdili jsme pravidelně na chalupu u Nového Města na Moravě. S tátou jsem od mala jezdil fotit jako asistent, většinou jsem jenom tahal brašnu, nebo držel nějaké to světlo. Tehdy jsem ještě vůbec netušil, že v budoucnu v tom budu pokračovat. Bydlím na Jaselské napařiti zdravotní škole, když tady ještě bydleli naši, tak měl táta ateliér s okny do ulice. Když jednou foťil skupinu Oceán, najednou se k našemu bytu nahnulo asi 40 holek a žadonily o podpis. Musel jsem jim otevřít a poprosit je ať odejdou, neuspěl jsem, ale asi jsem tenkrát začal zvažovat, že bych mohl být fakt fotograf :-).

Jefe, vy jste mimo jiné profesně spojen s Městským divadlem Brno. Jak se vám pracuje zde, na prknech, která znamenají svět? Máte v hledišti své „oblíbené hvězdy“?

Je to zvláštní, když sedím na počátečních zkouškách, kdy herci ještě v civilním oblečení nahazují aranzmá, koukám jako blázen a napadá mě, jak mohou dospělí relativně psychicky zdraví lidé, takhle neuvěřitelně blbnout. Těžko zadržuji smích, když sleduji herce v tričku s heslem BOURAČ OLSAN, jak v kratásích škrtí blondýnu

v tepláčkách. Pak herci oblečou kostýmy a přejdou na jeviště, zázrakem se z nich stanou lidé prožívající velká dramata, už to není k smíchu, ale se zadržným dechem sledují příběhy procházející staletími. Pracuje se mi tu úžasně.

Tino, slyšela jsem, že také občas fotíš pro prezidenta Klause, fotil jsi Obama, papeže...co zajímavého Ti tato práce přináší?

K práci pro Kancelář prezidenta republiky jsem se dostal přes jednu agenturu, když jsem fotil návštěvu prezidenta v Ostravě. Na Stodolní člověk naváže kontakty, ani neví jak! Byla to velká výzva, protokol na Hradě je při návštěvách těchto osobností velice přísný. Od oblečení, vystupování až po několik vteřin na pořízení toho nejlepšího záběru! Ale všichni, kdo pracují na Hradě, jsou většinou velice příjemní. Jinak práce fotografa je zajímavá, i když fotíte koncert skupiny svého spolužáka, ale když říkáte sýr několika prezidentům nebo papežovi, tak to už je fakt zážitek.

Jefe, můžete zavzpomínat na dobu minulou? Jak se vaší tvůrčí práci na fotografickém poli dařilo za komunistické éry?

Ty jo, ani nevzpomínat! Estébáci vypustili přes svoje konfidenty mezi lidi informaci, že fotím pro ně. Bylo to stresující a nebyla proti tomu žádná obrana, kluci na Lenince z toho měli prdel, mstili se mi za otce a strýce, kteří pracovali v Mnichově proti bolševikům. Kde kdo jim na to skočil.

...a porovnat s dnešní dobou, pro ty, kteří ji nezažili...

Bože, raději neporovnávejte! Mám sice lustrační osvědčení, kterým mohu mávat, ale také smutně hledím na bývalé donašeče jak si dobře žijí, a to ještě svoboda není nikdy jistá. Tady bych volil slova, která marketingová parta kolem KSČ vložila do úst Gustavu Fučíkovi. „Lidé bděte!!!“ a přidal bych k tomu ještě „pro Kristovy rány“.

Vzpomínáte si na nějaké fotografické dobrodružství, které vás zaujalo, překvapilo, nadchlo, nebo prostě vám utkvělo v paměti?

Jef: Buhahaha, jednou rukou jsem křečovitě držel knipl a druhou fotoaparát, když jsme se řtili na hlavu Sochy Svobody v předpotopním rozhrkaném letounu Cesna, z kterého nám během startu upadly dvířka. Tino seděl za mnou a dobře se bavil, místo aby mne fotil v tak komické situaci. Musím si postěžovat, on mě nikdy nefotí v komických situacích!

Tino: Jsem si jistý, že na tuto otázku odpovíme stejně, bylo to rozhodně 11. září 2001, kdy jsme byli zrovna společně v New Yorku! Jsem přesvědčen, že to bude i naše společná výstava až uplyne od této tragédie 10 let.

Co musí bezpodmínečně ovládat dobrý fotograf?

Jef: Předpokládám, že je dobré umět ovládat fotoaparát a základy kompozice, asi to nebude ta odpověď, kterou čekáte, tak raději řeknu, že nevím. Možná mít štěstí a zamilovat se do fotografie.

Tino: V případě reportážní a dokumentární fotografie je to hlavně otázka postřehu a připravenosti, je třeba trochu předvídat, co se bude dít a z kterého úhlu bude nejlepší záběr dřív, než ta situace nastane. Ale v některých případech člověk potřebuje taky trochu štěstí. Při focení například v ateliéru dávám fotografovaným objektům volnost, nerad někoho stylizuji, pak dochází k tomu, že snímky působí nepřírovně, musí to vycházet přímo z lidí.

Tino, nedávno ses stal otcem dcerušky Amálky, změnilo to Tvůj život? Jak se cítíš jako „táta“?

Tino: Je to nádherná, samozřejmě malinko větší sousto, než jsem si představoval. Naštěstí mě volná pracovní doba umožňuje s ní trávit hodně času. Protože jsem ale emancipovaným otcem, nenechávám všechno na manželce a snažím se hodně pomáhat. Manželka totiž po půl roce na mateřské nastupuje aktivně do divadla, je tam zaměstnaná jako tanečnice a choreografka. A Amálka se stala mojí nejčastěji fotografovanou modelkou.

Čím je pro vás oba Brno? Nenuďte se zde?

Jef: Tínovi jsem radil, ať zůstane v New Yorku, měli jsme tam dobré konexe. Nechtěl. Já jsem byl v roce 68 na stáži u firmy Kodak ve Stuttgartu, můj otec byl senátorem a profesorem na univerzitě tamtéž, řekl mi, ať zůstanu, že bude vše už jen pohádka. Nechtěl jsem. Tak jsme oba tady v Brně a asi rádi (jestli ovšem nejsme oba trošku na palici).

Tino: Nuda v Brně je pouze název Morávky filmu, realita je úplně jiná. Jezdím pracovně po celé republice, někdy trávím v jiných městech i několik dní a mám možnost poznávat místní zábavu. Ale není města jako Brno, kde když vyrazíš sám do hospody, tak potkáš tolik známých, že máš někdy problém dojit domů

Anistofanes, Z. Merta, J. Žáček: **PTÁKOVINY PODLE ARISTOFANA**

Jean Anoujilh: **BECKET ANEB CEST BOŽÍ**

Robin Hawdon: **DOKONALÁ SVATBA**

Nejvýraznější: **tvůrčí počín**

(dramaturgie, scéna, kostýmy, scénická hudba, choreografie, rekvizity, masky, vlásenky, plakát, program atp.)

Nejpopulárnější: **inscenace sezony** (zaškrtněte)

Thomas Bernhardt: **SÍLA ZVYKU**

Michael Kunze, Sylvester Levay: **MOZART!**

V. Cejpek, Z. Siba, J. Šotkovský, D. Štrunc: **BETLÉM**

F. Weckkind, S. Šater, D. Šleik: **PROBUZEN JARA**

Francis Veber: **BLBEC K VEČEŘI**

Jerry Herman, Michael Stewart: **HELLO, DOLLY!**

Zdeněk Merta, Zora Jandová: **NAHA MUŽA**

2009/2010

KŘÍDLA

Nejpopulárnější: **herec sezony**

Nejpopulárnější: **herečka sezony**

Jméno:

Anketní lístek

vhodte, prosíme, do anketní schránky
u pokladny divadla nejpozději
do 30. 11. 2010.

Adresa, (e-mail):

Městské divadlo Brno,
Lidická 16, 602 00 Brno
komerční odd.: +420 533 316 410

před svítáním! Mám dokonale přehled, co se kde děje, většinou se toho účastním s fotákem na krku. Ale k pobavení nepotřebuji nějaké monumentální akce, těch si užiju dost v práci. Stačí mi malá hospoda, pár známých a dobré pivo! Mám Brno rád a už bych neměnil...

Dita Brancíková, Moravský Metropol, č. 6, roč. III, 7. 5. 2010

STANISLAV MOŠA: VÍRA MÁ...

Nová kniha ředitele Městského divadla Brno a režiséra Stanislava Moši je výběrem písňových textů, které dosud zazněly v muzikálových inscenacích. Otištěné skladby, které jsou z posledního dvacetiletí, provází ilustrace Jiřího Elišky. Ke vzniku knihy Mošu vybědla profesorka české literatury Drahomíra Vlašínová, která k publikaci napsala předmluvu. „Rozlišuji divadlo jen na dva žánry, a to divadlo dobré a nudné. Poměr hudby a mluveného slova je mi lhostejný. Možná proto, že si o lidské řeči myslím, že je taky hudbou. Není náhodou, že ta největší drama se píše ve verších. A verš není ničím jiným než nádherné rytmizovaným a melodickým jazykem,“ říká Stanislav Moša. Knihu vydávají Větrné mlýny.

Rovnost, 30. 4. 2010

PATNÁCTÁ ROČENKA MĚSTSKÉHO DIVADLA BRNO

Kromě měsíčníku Dokořán vydává Městské divadlo Brno pravidelně každý rok pro potěšení svých příznivců výpravnou ročenku. V letoším roce je to již v pořadí patnáctá, takže můžeme oslavit její malé jubileum.

Tato tradice vydávání skvělých ročenek navazuje na významnou publikaci divadelního recenzenta a teatrologa Zdenka Srny s podtitulem „Svědectví diváka, recenzenta, kritika a historika o životě jedné divadelní scény“: kniha *Půlstoletí Městského divadla Brno* byla vydána před čtrnácti lety a od té doby prošel soubor znatelným uměleckým vývojem, zformoval se a posléze dozrál v ojedinelou uměleckou instituci.

Letošní „jubilující“ ročenka se vyznačuje výbornou faktografií, zdařilými uměleckými recenzemi, ale i přitažlivostí, s níž dokáže zaujmout pozornost každého čtenáře. Seznamuje ho s uměleckým vývojem souboru a nesčetnými divadelními aktivitami v uplynulé sezoně a stává se také nezbytným archivním materiálem pro teatrology, herce, režiséry, výtvarníky, hudebníky i pro další generace. Ročenka, stejně jako všechny předcházející, je dokonale zpracována a doplněna výstižnými fotografiemi „dvorního fotografa“ Jefa Kratochvíla a Tina Kratochvíle ze zkoušek, inscenací, společenských setkání, uměleckých domáček i zahraničních zájezdů a další činnosti souboru a jednotlivých členů. Třísouborové Městské divadlo Brno má za sebou další zdařilou sezonu. Uvedlo 10 premiér, 235 představení na Cínoherní scéně, 196 představení na Hudební scéně, 18 představení na zájezdech v České republice a 180 představení na zahraničních scénách. Celkem je to úctyhodných 629 představení.

Pozoruhodné je Kalendárium Městského divadla Brno, kde v daném období, měsíc po měsíci, se čtenáři podrobně seznamují s divadelními i osobními událostmi členů souboru. V publikaci je uveden také seznam zaměstnanců a externích spolupracovníků divadla. Zasloučené jsou kapitoly teatrologů, publicistů a kritiků J. Šotkovského, P. Stoličného, V. Závodského, V. Čecha, J. P. Kříže, M. Weimanna, D. Kročí, T. Hojzlara, V. Sladkého, L. Marečka, kteří komentují jednotlivé inscenace. Ondřej Doubrava hodnotí „osmidenní maraton“ jménem Dokořán a Helena Michková připravila rozhovor s Petrem Štěpánem, kterému byla udělena Cena Thálie 2007 v oboru muzikál, opereta.

Městské divadlo Brno je umělecká instituce, která se projevuje výtečnými inscenacemi a divákům přináší radost a pohodu. Ředitel Městského divadla Brno Stanislav Moša poznamenává v úvodu publikace: „...už nemohu mluvit o zázraku, když otevíráte patnáctou publikaci pečlivě mapující činnost našeho – Vašeho Městského divadla Brno. Přesto však vězte, že tato dokumentační práce není obvyklá ve světě, ani v České republice. Za to, že ji můžeme uskutečňovat, děkujeme všem našim reklamním partnerům i moudrému zřizovateli, kterým je Statutární město Brno. Vše se jednou promění v prach, vše jednou upadne v zapomnění. Přesto je však pro tak křehké umění, jakým divadlo odnepaměti je pro fascinaci z neobyčejného, která mizí v okamžiku svého zrodu, vytvářet veřejnou paměť ve formě právě takovýchto knih.“

Eva Šlapanská, Kam, č. 5/2010

Porota Divadelních novin udělila 26. června režiséru Stanislavu Mošovi při sobotním slavnostním programu v Komorní scéně Aréna v Ostravě, přenášeném živě ČT, Cenu Divadelních novin za sezonu 2009/2010 v oboru hudební divadlo za jeho zinscenování muzikálu *Probuzení jara*.

„Působivé svícení ve fortelné režii, syté hudební aranžmá, nápaditá choreografie a všechny pěvecké výkony dělají z brněnského *Probuzení jara* mistrný divadelní kousek. A také zářvající se divácký zážitek...“
L. Mareček, MF Dnes

„Hudební scéna MdB o tři patra převyšuje všechno, co se u nás v muzikálu a operetě děje. Po Tokiu, Riu, Sydney, Buenos Aires, Londýně a dalších evropských městech také v Brně od premiéry 21. listopadu dráždí a dojíká příběh rodičovského, školského a církevního výchovného drilu, a naproti tomu erotického zrání a křehkého poznání, což v nepřipravenosti a bezvýchodnosti v prudérní společnosti může vést až ke smrti...“
J. P. Kříž, Právo

NEPŘEHLÉDNĚTE!

Slavné drama Tennessee Williamse **KOČKA NA ROZPÁLENÉ PLECHOVÉ STŘEŠE**.
Vášeň a touhy, přízrak přibližující se smrti, nepochopení uvnitř rodiny a nemalá tužba po dědictví v inscenaci, kterou hrajeme 24. a 25. září na Činoherní scéně.

Nenechte si ujít ani příběh přátelství i nenávisti v proslulé hře **BECKET ANEB ČEST BOŽÍ**, opravdovou diváckou lahůdku s mimořádnými hereckými příležitostmi pro Petra Štěpána a Petra Gazdika v hlavních rolích.
Hrajeme 29. a 30. září na Činoherní scéně.

Petr Gazdík

BECKET

Návrh kostýmů Tomáše Becketa pro drama Becketa aneb Čest boží Andree Kučerová, foto: jef Kratochvil

Ředitel:
Stanislav Moša
Lidická 16, 602 00 Brno
Tel.: +420 533 316 301
Tel./Fax: +420 533 316 410
www.mdb.cz

Šéfredaktor:
Jef Kratochvil
Tisková mluvčí:
Lucie Broučková
Lidická 16, 602 00 Brno
Periodikum registrováno
pod číslem MK ČR E 12150
154. číslo
Vydalo MdB za finanční podpory
Ministerstva kultury ČR
Uzávěrka: 20. 8. 2010
Náklad 7 000 ks
Titulní strana:
Probuzení jara,
foto: jef Kratochvil

